

Trường Hà Phong Noãn Bất Thành Hôi

Contents

Trường Hà Phong Noãn Bất Thành Hôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13: Phiên Ngoại Một	22
14. Chương 14: Phiên Ngoại Hai 1	23
15. Chương 15: Phiên Ngoại Hai 2	25
16. Chương 16: Phiên Ngoại Hai 3	27

Trường Hà Phong Noãn Bất Thành Hôi

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, sinh tử, cường công, cường thụ. Editor: Sakura Trang Nội dung chính của câu chuyện xoay quanh cuộc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-ha-phong-noan-bat-thanh-hoi>

1. Chương 1

Editor: Sakura Trang

Đêm đen, bước chân không ổn định nặng nề lão đảo, tiếng thở nặng nhọc, dường như gió đêm cũng trở nên lửa nóng theo bước chân di chuyển của thân ảnh to lớn. Trong cơ thể như có ngọn lửa đang đốt, Tiêu Trường Hà siết chặt lòng bàn tay, móng tay lõm sâu vào trong lòng bàn tay, dùng đau đớn này gọi một chút thần trí trở về. “Chết tiệt!” Y khẽ nguyền rủa một tiếng. Hôm nay là do y chủ quan. Lấy công lực của y, hôm nay giết tàn dư của Hắc Thủy môn là chuyện dễ dàng, ai ngờ nhất thời sơ ý trúng một chiêu liều chết của người điên kia.

Thanh âm điên cuồng kia vẫn còn ở bên tai: “Ha ha ha, Tiêu Trường Hà, người không phải tự nhận là nhân sĩ chính phái sao, hôm nay trúng độc của sí tình, nếu như không giao hợp cùng với nam tử sẽ bạo thể mà

chết! Tiêu đại hiệp người mà cũng như dâm oa dâng phụ nằm ở dưới thân người khác! Ta chính là chết cũng đáng! Ha ha ha...”

Sí tình quả nhiên danh bất hư truyền, từ nhỏ tu tập thần công thuần dương không bị dục vọng mê hoặc, đến tuổi này cũng chưa từng thân mật với người khác. Mà nay độc này lại mấy lần làm y mất thần trí, chỉ muốn dây dưa cùng người đến chết. “Không thể... Không thể... A... Ách...” một bóng hình thanh nhã như trích tiên hiện lên trong đầu, dục vọng muốn ôm lấy người kia càng thêm mãnh liệt. Căn dây kều lý trí kéo căng đứt đoạn, lúc này nam tử hoàn toàn ném đi những trói buộc hàng ngày, toàn tâm toàn lực chạy về phía chỗ người nọ, chạy về phía khát vọng ẩn núp thật sâu trong lòng.

*

Trăng sáng sao thưa, mọi âm thanh đều im lặng.

Dưới cửa sổ Lũ Hoa hiên, Tần Phong mặc một bộ áo mỏng thuần trắng, tóc đen không thúc, ngón tay thon dài như ngọc làm nổi bật con cờ màu đen, dưới ánh nến lấp lánh tản ra cảm dỗ trí mạng. Giống như nghe được tiếng gì đó, môi cậu lên một nụ cười tà mị không hợp với khí chất tiên. Đêm rất dài, ràng buộc của chúng ta vào lúc này bắt đầu...

*

Một mạch xông vào sân nhỏ u tĩnh, phá cửa mà vào, người trong lòng nghe thấy tiếng đầy mặt kính ngạc nhìn về phía y.

“Tiêu đại ca, người làm sao?” Tần Phong tiến lên, đỡ thân thể bất ổn của Tiêu Trường Hà, “Sao nóng như vậy!”

Khí tức mát mẻ trên người Tần Phong gọi lại chút lý trí của Tiêu Trường Hà. Thoạt hất tay của hắn, Tiêu Trường Hà tập tễnh lùi lại hai bước. Xúc cảm nhu hòa động lòng người vừa mất, dục vọng đè nén ngược lại càng khó khống chế. “Ách...” Một tiếng ngâm dài, Tiêu Trường Hà gần như không cách nào đứng thẳng, cong người, che dưới bụng, “Không nên tới... A... Ta... Ta... Không khống chế được... A.. Ách...”

Dưới ánh trăng, trong mắt Tần Phong chính là một bức cảnh đẹp như vậy: Nam tử cao lớn cuộn tròn nằm sấp. Mồ hôi làm ướt y phục thật mỏng dán sát trên người. Buộc vòng quanh đường cong tràn kéo căng tràn đầy lực lượng của nam nhân. Từng trận rên rỉ, nam nhân ngẩng đầu lên, như thiên nga ngẩng đầu, màu da cổ đồng cũng không che giấu được đỏ thắm. Bàn tay to phủ đầy kén đặt dưới hạ thân nhanh chóng an ủi, nhưng chỉ là phí công đưa đến tiếng rên rỉ càng thêm đau đớn khó chịu.

Một ngọn lửa thoáng hiện trong mắt Tần Phong, chẳng qua là một cái chớp mắt, liền lại bị che giấu. Tiến lên, không để ý nam nhân vô lực giãy giụa, chặn ngang ôm lấy, đặt lên giường.

Một chớp mắt kia rời đi cái ôm trong ngực nam tử, cảm giác trống không hạ xuống lần nữa, nam nhân theo bản năng bắt màn than thở, nhưng nhất thời ý thức được. Chôn mặt vào gối mềm, lại lần nữa cố gắng kiềm chế thanh âm.

Đột nhiên, toàn thân Tiêu Trường Hà cứng đờ, thân thể cương cứng như đá run rẩy. Một loại cảm giác mềm mại mát rượi bao quanh vật ngẩng đầu nơi dưới thân y, nóng bỏng kia, không chịu y khống chế, thật buồn nôn.”Không muốn...” Thanh âm khàn khàn làm ra cuối cùng chống cự mà ngay cả y cũng không tin nổi, y, không thể làm bằng người như trích tiên kia, nhưng, thật nhớ sự đụng chạm của hắn, để cho tim mình sợ hãi đến gần như phải chết đi.

Một tiếng cười khê, Tần Phong thêm nặng lực đạo trong tay, đem vật kiêu ngạo của người kia cầm ở lòng bàn tay. Cùng thân thể Tiêu Trường Hà đồng bộ, vật kia vốn đã lớn, dưới sự kích thích của tình độc lại là thước tắc kinh người. Nóng bỏng cứng như sắt, đầu thậm chí rỉ ra mật lệ trong suốt. Cảnh tượng như vậy dụ trong lòng Tần Phong nóng lên. Niệm tình nam nhân trên giường vì không có sự giúp đỡ mà run rẩy rên rỉ, chỉ đành phải từ từ đi.

Vuốt ve lên xuống, nơi đó càng thêm nổi gân xanh, đem mật lệ không ngừng rỉ ra lau lên ngọc hành, hết sức ôn nhu đưa đến nam nhân cuồng loạn ngâm say. Ở dưới sự cố gắng không ngừng của Tần Phong, tiểu Tiêu Trường Hà cũng càng thêm mạnh mẽ. Từng khoái cảm ngày càng tích lũy, tình dục nồng nặc ngày càng đòi phát tiết. Thân thể Tiêu Trường Hà cứng đờ, dưới người run rẩy kịch liệt, uốn người lên, túm chặt

giường đệm, một tiếng kêu thoải mái tràn ra, nhưng lại biến điệu thành thống khổ thét chói tai, cả người run rẩy kịch liệt.

Tần Phong tất nhiên biết được, nguyên là Tiêu Trường Hà đã gần kề đỉnh điểm, nhưng do hiệu lực của sí tình, cần lấy ngoại lực nuôi dưỡng, không cách nào phát tiết. Nhưng hấn yêu vô cùng biểu hiện của thô mãng hấn tử này, không trêu đùa thật tốt một phen làm sao có thể đủ ác thú vị chứ?

Câu một nụ cười mấy không thể nhận ra, tay Tần Phong run rẩy cởi ra áo mỏng của mình “Tiêu đại ca, từ từ đừng nóng vội, cứ giao cho ta”

Lúc này nam nhân đã sớm là hoàn toàn không có thần trí, chỉ biết theo bản năng ôm lấy người nam này đằng trước này.

Tần Phong hôn lên môi khô nứt của Tiêu Trường Hà, hai người đều là thoải mái rên lên. Từ lần đầu gặp, Tần Phong liền biết nam nhân như Tiêu Trường Hà là hợp tâm ý của hấn, nếu chăm sóc dạy bảo thật tốt cũng không khó để làm một người bạn lữ cùng chung mười mấy năm, đã nhàm chán lâu như vậy, hấn tin chắc chỉ cần hấn nghĩ, không người trên thế gian có thể chạy khỏi lòng bàn tay của hấn. Mà Tiêu Trường Hà, đối mặt Tần Phong, đáy lòng vốn là có hảo cảm ái muội mông lung, thêm Tần Phong dẫn dụ lấy lòng khó mà phát giác, không tự biết lúc nào đã hóa thành tình yêu, nếu không cũng sẽ không ở sau khi trúng độc liền chạy thẳng tới nơi này.

Nhẹ nhàng liếm, làm mềm môi Tiêu Trường Hà. Cảm nhận được mềm mại ngọt ngào kia, Tiêu Trường Hà không nhịn được yêu cầu nhiều hơn.

Tự học là lưỡi, liếm lên môi mong mỏng của Tần Phong. Lập tức đưa tới cuồng nhiệt đáp lại. Tần Phong không còn là vuốt ve như gió mát mưa phùn nữa, tiến tới mút vào như cuồng phong bạo vũ thẳng tới đôi môi Tiêu Trường Hà sưng đỏ như muốn nhỏ máu. Đầu lưỡi mang hơi thở mát rượi dịu dàng dò vào trong miệng nam nhân, kỹ xảo phong phú chơi đùa, câu đến nam nhân càng run rẩy khao khát. Nước bọt chảy vào trong miệng Tiêu Trường Hà, nam nhân vội vàng nuốt, do ngại không đầy đủ, to gan đem đầu lưỡi cũng đưa vào trong miệng đối phương, tham lam tìm, tựa như đó là quỳnh tương có thể chậm giải khô cạn của y.

Nam nhân phản ứng lấy lòng Tần Phong.”Thật ngoan” Thân thể trần truồng như ngọc gần sát thân thể cường tráng cơ bắp rõ ràng của nam nhân. Y phục đã sớm tán loạn không chịu nổi rơi xuống, thân thể Tiêu Trường Hà càng thêm mê người. Hai tay vẽ lên vùng ngực bẽn lẽn của nam nhân, nhẹ chậm mà lưu luyến đi xuống dưới, vẽ đến vùng eo hẹp săn chắc.

2. Chương 2

Editor: Sakura Trang

Dục vọng đã sớm không chịu nổi khiến Tiêu Trường Hà khó nhịn sát người về phía Tần Phong, ân ân a a kêu không ngừng, hạ thân ngẩng lên cũng vội vàng cầu đối phương thư giải.

Tay của Tần Phong tiếp tục xuống dưới, vạch qua phần gốc nơi bắp đùi cường tráng của nam nhân, nhưng tránh được nơi cần an ủi nhất, bịt tai không nghe nam nhân bắt mẫn hừ suyền. Tiếp tục về phía sau, cuối cùng đã tới mục tiêu. Một nơi kia, tựa như nụ hoa cúc, bị mật dịch chảy xuống từ ngọc hành làm ướt, trắng mịn lóe óng ánh. Tuy là định lực Tần Phong mạnh mẽ, cũng không tránh khỏi cổ họng kéo căng, tâm thần bị mê hoặc.

Tần Phong ôm Tiêu Trường Hà vào lòng, từ từ bình phục hô hấp. Một bên vuốt ngực nam nhân cho y thuận khí, một bên hôn nhẹ gương mặt ướt át của nam nhân.

Cuối cùng không phụ công lực thâm hậu chấn nhiếp giang hồ của Tiêu Trường Hà, chẳng qua là hôn mê một hồi, liền sâu kín tỉnh dậy. Mở mắt ra, chống lại lồng ngực trần trụi của nam tử bên người. Hình ảnh mới vừa rồi làm người ta mặt đỏ tới mang tai kia thoáng hiện. Y, và, Tần huynh đệ...! Ánh mắt dờ dẩn hướng lên, chống lại khuôn mặt thanh đạm nhàn nhã của Tần Phong, Tiêu Trường Hà hóa đá.

Trong lòng Tần Phong buồn cười nhìn phản ứng của Tiêu Trường Hà, “Tiêu đại ca”.

Nghe được thanh âm thanh nhuận của Tần Phong, nhớ tới nhớ tới thanh âm hơi khàn trước đây không lâu lúc hai người quần quít của Tần Phong, Tiêu Trường Hà hậu tri hậu giác phát hiện, mình lại lại nổi lên phản ứng!

Nhìn đỏ ửng trên mặt màu đồng cổ của nam nhân dần dần lan tràn, bên tai, cần cổ, cũng hồng ửng át như thiêu đốt vậy. Là không có nghĩ đến, nam nhân này lại dễ xấu hổ như vậy. Không coi thường thân thể biến hóa của nam nhân, đáy mắt Tần Phong ẩn hiện ánh lửa. Tay Mang theo ý vị trêu đùa trượt hướng bắp thịt kéo căng nơi bụng nam nhân. “Không...” Tiêu Trường Hà cầm tay làm loạn của Tần Phong.

Tần Phong Phong lẳng lẳng nhìn về phía y. Tiêu Trường Hà tránh ánh mắt của Tần Phong, cái tay kia của mình làm thế nào cũng không thể dời đi tay của Tần Phong, thậm chí, thậm chí còn tựa như quyến luyến vuốt ve tay như bạch ngọc kia? Trong lòng hốt hoảng làm sao cũng không rõ, mới vừa rồi còn có thể dùng lí do sĩ tình không chế, bây giờ, Tiêu Trường Hà rất chắc chắn mình là thanh tỉnh, nhưng mà, tại sao, tại sao, mình lại mơ hồ khát vọng thân mật với nam tử mình coi là huynh đệ?

“Tiêu đại ca...” Thanh âm trầm thấp dịu dàng của Tần Phong vang lên bên tai, tựa như mang ma lực, Tiêu Trường Hà nhìn vào đôi mắt kia, đắm chìm ở trong ánh mắt ấy, cánh tay trắng kiện không tự chủ ôm lấy lưng nam tử, cả người nghênh đón nam tử tựa như trích tiên kia...

Rối loạn, cũng rối loạn, vậy hãy để cho ta làm bậy một phen nữa đi...

Thở dốc, rên rỉ, mồ hôi lăn lộn hơi thở mê hoặc. Đi sâu vào, ôm chặt, hai người dây dưa liên miên không ngừng.

Dạ sắc vị ương, tinh trâm nguyệt liễm. Ai dùng ôn nhu mưu tính bày cục. Ai lại cam tâm chìm đắm...

Đảo mắt một đêm lửa nóng kia đã qua đi hai tháng. Đó là đêm cuồng dã to gan nhất của Tiêu Trường Hà mà dù trong mộng cũng chưa từng nghĩ sẽ có. Nhưng chính là từ ảo mộng không thể tưởng tượng nổi liên tục đến thực tế. Đến nay, Tiêu Trường Hà cũng không giải thích được mình khi đó tại sao lại ôm lấy Tần Phong. Rất nhiều chuyện không nghĩ ra, lại không dám nghĩ. Tỷ như, vì sao đêm đó người duy nhất y nghĩ đến cũng chỉ có Tần Phong, vì sao mọi cử động của Tần Phong để cho y khó chịu được, vì sao, vì sao mình càng ngày càng khát vọng Tần Phong...

Đúng vậy, chuyện thẹn thùng đêm đó ở nơi này hai tháng lần lượt lặp lại, thậm chí càng ngày càng thẹn thùng... Mà y, hoàn toàn không cách nào cự tuyệt, thậm chí càng mong đợi kịch liệt hơn... Trời! Ý thức được mình đang suy nghĩ gì mặt Tiêu Trường Hà đỏ bừng. Nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào vô hình!

Nhưng, vẫn mơ hồ bất an. Tần Phong, là nghĩ như thế nào?

Từ lần đầu gặp, hai người là tâm đầu ý hợp. Tần Phong, người cũng như tên, nhẹ nhàng như mưa phùn, tồn tại như trích tiên vậy, ưu nhã như quý tộc. Hai người sống chung, Tần Phong luôn luôn ôn hòa thanh nhuận, vân đạm phong khinh, tình tự luôn là đậm đậm.

Đúng ra, mình đại mã kim đao giang hồ dân gian như vậy, như thế nào cũng không cùng hán không tới một đường. Nhưng mình chính là đối với hán quý mến không dứt, quý mến?! Bềnh tỉnh hiểu ra, quý mến, mình lại đối với Tần Phong sớm cất giấu tâm tư không sạch sẽ như vậy. Người tâm tư thấu hiểu lòng người như Tần Phong, có phải hay không sớm liền phát hiện một điểm này, cho nên mới ẩn nhẫn không biết làm sao mặc mình làm theo ý bản thân như vậy?

Người ôn lương biết quan tâm người khác như vậy, có phải hay không nguyên nhân chính là không muốn thương tổn tới mình mà để mặc cho mình trong hai tháng lần lượt ô nhục? Thật ra thì, sau nụ cười ôn hòa thanh thiện của hán, ẩn sâu thống khổ đi! Mình, lại làm chuyện tội tệ như vậy! Tiêu Trường Hà, người uống là nam nhi! Hèn hạ, vô sỉ như vậy!

Đối với hành động Tiêu Trường Hà các loại quần quít tự mình ngược tâm, Tần Phong là nhất thanh nhị sở*. Nhưng mà, giờ phút này người một thân bạch y mờ ảo, đầu ngón tay cầm cốc thần nhiên thưởng thức một giả tiên nhân sẽ nói cho người hán rất thích đến thưởng thức cái tình thái quần quít ngược ngàng này của nam nhân sao?

* nhất thanh nhị sở: hiểu rõ, biết rõ

Kể từ sau đêm đó, người ngốc này chính là phản ứng thú vị như vậy. Áp úng nói xin lỗi, cưỡng bách mình, áy náy vạn phần nhưng vừa khó nén ngưỡng ngưỡng. Mình chẳng qua là đứng yên, im lặng, cười yếu ớt, y là có thể tự mình tưởng tượng liên thiên. Quả thật là cái chính nhân quân tử thuần lương trung hậu a, thà rằng làm mình nghĩ khó chịu cũng không muốn hấn một chút không tốt. Nghĩ phải tránh hấn, nhưng lại trước phải đền bù, hơn nữa cái loại khát vọng muốn gần gũi mình đó căn bản không gạt được. Vì vậy, ở hấn lần lượt giả bộ chối từ, hai người càng thêm thân mật, số lần hoan hảo ngày càng tăng. Tiến trình chăm sóc dạy bảo thuận lợi.

Nếu như không ngoài suy đoán, a a...

Cuộc sống bình tĩnh ngọt ngào trôi qua thật nhanh. Tiêu Trường Hà vẫn buồn khổ quẩn quít, dĩ nhiên cũng chỉ ở lúc Tần Phong không ở bên người. Lúc ở với Tần Phong, y chỉ biết tràn đầy tình yêu đưa mắt nhìn người hoàn mỹ kia, hoặc là ở dưới sự dẫn đường của hấn mê loạn không dứt. Còn có lúc nào có thể suy nghĩ bậy bạ.

Trong cuộc sống như thế, từ trước đến giờ bèn nhảy Tiêu Trường Hà từng bước đầu hàng. Ở lúc cuối cùng ý thức được sự trì trệ của mình, y mới phát hiện, mình càng thêm lười biếng, thậm chí thói quen lệ thuộc vào Tần Phong thời khắc ở bên người, ở trước lúc mình phát giác đã thỏa mãn đầy đủ thứ mình muốn. Thậm chí lúc không có Tần Phong bầu bạn, không cảm được lòng rung động bất an.

Đối với người một mình hành tẩu giang hồ như vậy, thậm chí với người là kẻ thù của nhiều người mà nói, này không phải là chuyện tốt. Nhưng, tại sao, vẫn là không cảm được vui sướng. Rõ ràng mình như vậy đáng xấu hổ ở lại Tần Phong bên người, lợi dụng thiện tâm ôn nhu của hấn tới thỏa mãn lòng tham tư dục của bản thân.

Nhưng mà, Tần Phong, hấn chắc cũng là không ghét mình đi. Có lẽ, chúng ta, có thể liên tiếp tục như vậy đi.

3. Chương 3

Editor: Sakura Trang

Một ngày này, Tần Phong mời Tiêu Trường Hà đi sau núi nhìn hoa đào. Đã là tháng tư, này có lẽ là lần nở rộ cuối cùng. Tần Phong tạm thời bị người kêu đi. Tiêu Trường Hà liền đi trước. Thật ra thì người như y, từ trước đến giờ ít có làm chuyện phong nhã. Nhưng nghĩ tới cùng Tần Phong sống vai xem hoa đào rơi, liền cũng mong đợi không dứt.

Ở trong rừng đào đợi trái đợi phải, nhưng không thấy Tần Phong. Xưa nay kiên nhẫn Tiêu Trường Hà, rốt cuộc hiểu rõ cái gì là một ngày bằng một năm vọng xuyên thu thủy. Nhưng không đợi được đến trích tiên, lại đến một tiên nữ. Mặc dù mô tả khó hiểu này để cho trong lòng y không vui.

“Ở đó chính là Tiêu đại hiệp đi.” Tiên nữ ôn nhu hỏi.

“Cô nương là?”

“Tiểu nữ Tô Như Yên, là biểu muội của Tần Phong. Biết được Tiêu đại hiệp là bằng hữu của Phong ca ca, đối với hấn có nhiều chăm sóc. Như Yên ở đây nói cảm ơn.” Dứt lời chính là một bộ ưu nhã, bưng khí độ nhất phái nữ chủ nhân.

Tiêu Trường Hà không phải người ngu, chính là trì trệ cũng chỉ là ở trước mặt Tần Phong. Tô Như Yên như vậy, tất nhiên y hiểu. Cho tới nay, y cũng cố ý không thêm nghĩ phương diện này nữa, đối gạt mình cũng là lừa gạt người. Nhưng hôm nay, cái nữ tử rõ ràng thân phận đặc thù xuất hiện, không thể nghi ngờ thức tỉnh giấc mộng của y. Tần Phong người như vậy, mình sao xứng được. Hơn nữa, mình còn là một nam tử. Thế nhân sao chấp nhận?

Hòa theo cùng Tô Như Yên nói mấy câu, liền tìm cơ rời đi. Đi ra rừng đào, thất hồn lạc phách nhìn lại, hoa đào rơi xuống, hy vọng xa vời của đời này cũng nên cắt đứt...

Sau đó mấy ngày, Tô Như Yên quả thật mỗi ngày làm bạn ở bên người Tần Phong, hai người xứng đôi như vậy, thần tiên quyến lữ cũng khác vậy là mấy đi. Tiêu Trường Hà chỉ có thể nhìn xa xa. Cho dù Tần Phong tìm tới, y cũng biết tìm lý do tránh. y không muốn nhìn Tô Như Yên luôn là theo ở bên cạnh Tần Phong, Tô Như Yên ở y cũng sẽ tự động cách xa, sợ bị nữ tử kia phát hiện tâm tư của mình, sợ hơn nhìn thấy Tần Phong cùng nàng nhu tình mật nghĩ.

Nhưng trong lòng nhớ nhung một ngày ngày một khắc khắc sâu. Rõ ràng, hai người đều ở đây cùng một sân, rõ ràng, y luôn có thể trông thấy dung mạo phiên nhiên kia. Gang tấc, chân trời, chẳng qua như vậy...

Lại một lần nữa trông thấy hai thân ảnh ấy, đang lúc đau lòng khó nhịn sử dụng khinh công bay xa. Ngừng dưới tàng cây, như muốn rơi lệ. Dạ dày đột nhiên xuất hiện một trận phiên giang đảo hải. “Ừa... Ừa...” Không ngừng nôn ọe, sắc mặt tái nhợt, vô lực dựa ở trên thân cây, một loại xúc cảm ủy khuất xông lên đầu. Thế nhưng người luôn dùng giọng ôn hòa quan tâm cũng không ở. “Tiêu Trường Hà, người hết cứu. Người hoàn toàn lệ thuộc vào Tần Phong rồi. Nhưng hắn, sẽ không là của người...”

Tự đau thương hồi lâu cuối cùng mới miễn cưỡng thu thập xong tâm tình. “Người đã sớm biết, các người không xứng đôi. Sau này, chỉ phải thật tốt, lặng lẽ nhìn hắn bình yên liền vậy là đủ rồi.” Hơi phẩn chấn chút, nghĩ đến gần đây thân thể mình rất nhiều khó chịu, chẳng lẽ là bị bệnh? Đưa tay tự mình bắt mạch. Dần dần, tay nhưng cứng đờ, kể mới bắt đầu run rẩy. “Cái này, làm sao có thể!”

Ở y quán tốt nhất trong trấn, đại phu coi bệnh đang chẩn mạch cho một nam nhân cường tráng đội nón lá che mặt. Trên mặt nghi ngờ, sợ hãi... Sau một trận trong hỗn loạn, nam nhân trong sảnh biến mất xuất hiện ở bờ sông. Lời hoảng sợ của đại phu còn quanh quẩn ở đầu: “Cái này, cái này, cái này, đây là hỉ mạch a! Thiên, nam tử lại chẩn ra hỉ mạch, quái vật a! A! Cứu mạng!”

Hỉ mạch? Bàn tay vuốt bụng. Trong này lại có hài tử? Tiêu Trường Hà một người nam nhân lại mang thai hài tử! Quái vật! Trong sợ hãi khủng hoảng vạn phần, nhớ tới mặt của Tần Phong, đột nhiên liền bình tĩnh. Đây là hài tử của Tần Phong cùng mình, hài tử của Tần Phong cùng mình. Nồng đậm vui mừng thay thế kinh hoảng. Bất kể như thế nào, y muốn hài tử này.

Nhưng, Tần Phong sẽ nhìn y thế nào? Có thể hay không cũng cho là y cùng hài tử là quái vật? Có dùng ánh mắt chán ghét nhìn y hay không? Cố gắng bỏ qua những ý nghĩ này. Nếu định trước không thể chung một chỗ, sẽ để cho mình lưu lại hài tử của hắn đi. Giờ khắc này, hắn lại là Tiêu đại hiệp dũng cảm năm nào.

Ở sân của Tần Phong vội vàng để lại thư nói mình tiếp tục đi ra ngoài lang bạt. Tiêu Trường Hà liền hoảng hốt trốn chạy. Không thể chậm, chậm hơn một chút y liền không bỏ đi được nữa. Rõ ràng nhìn hắn đứng ở bên người khác sẽ đau như vậy, vẫn không thể rời đi, vẫn là phải dùng hết khí lực trọn đời ngăn cản mình hèn mọn cầu khẩn hắn quay lại...

Đảo mắt một tháng trôi qua. Trong thời gian này, Tiêu Trường Hà liền sống ở gian nhà trúc của phụ mẫu đã qua đời. Phụ mẫu đều là người tốt lánh đời, đem nhà xây ở nơi địa hình phức tạp ít có người biết, lại trong chu vi mười bước thiết kế tầng tầng cơ quan trận pháp. Nhà có tiền được vật mấy đời người góp nhặt. Chính là nơi tuyệt vời để y lấy thân nam tử dợi sinh sản.

Ngồi dưới tàng cây, Tiêu Trường Hà so với tháng trước gầy đi càng nhiều. Mang thai phản ứng quá mức mãnh liệt. Ăn đồ gần như đều nôn ra ngoài. Người thật nhanh tiêu tụy, bụng nhưng nhô lên giống như thổi khí cầu vậy. Thật ra bụng đã hơn bốn tháng, chính là thay đổi lớn. Nhưng Tiêu Trường Hà người giang hồ biết chút y thuật lại tính sai cho là mình mang thai ba tháng.

Tiêu Trường Hà buồn bã nhìn trời, người không ở, tại sao cảm thấy thật giống như qua một đời chứ? Luôn cho là hắn vẫn còn ở, vui mừng quay đầu, nhưng là một phòng buồn tẻ. Mỗi một đêm cũng mơ thấy Tần Phong, trong mộng bọn họ còn triền miên giống như trước vậy. Thức tỉnh cũng chỉ có không gian lạnh lẽo cười nhạo bản thân.

Thừa nhận đi, người nhớ hắn. Thân thể người lòng người cũng đang điên cuồng khát vọng hắn.

Lại một lần nữa từ trong mộng vui vẻ tỉnh lại, trong cơ thể trống không rêu rao. Cuộn tròn ở trên giường, một tay cầm trước người, một tay dò hướng sau lưng. Thô bạo đối đãi mình.”Tần Phong, Tần Phong... A... Ách... Dừng sức... A yêu ta a... Tần Phong!” Giường nhỏ lay động, trên giường nhỏ nam nhân bụng nhô lên cao rơi vào trong mê loạn điên cuồng, si mê như vậy, tuyệt vọng như vậy...

Một màn này, rơi vào trong mắt nam tử bạch y như trích tiên đang đứng ngoài cửa sổ, một ý cười tựa như hài lòng hiện lên. Ngoan như vậy đâu.

Hồi lâu, bên trong phòng bình tĩnh lại. Một trận đau nhức từ trong bụng truyền tới.”A!” Tiêu Trường Hà ôm chặt lấy bụng mang thai nhô lên, cuộn tròn đứng dậy chống cự đau đớn. “A, hài... Không nên nháo... Ách... Ta chỉ có người...” Thật là nhớ thấy hần, thật là nhớ ở trong ngực hần tìm kiếm an ủi, thật là nhớ cùng hần cùng nhau nhìn hài tử lớn lên.. Nhưng, không thể thấy hần a. Tần Phong, ta yêu người. Yêu mất tôn nghiêm, quên mất luân lý làm người.

Mùa hè trong núi mát rượi, tới gần hoàng hôn lại là có mấy phần hàn ý, Tiêu Trường Hà đứng ở trên cầu ao sen bên ngoài viện. Người khoác một món áo khoác, lại cũng đem thai bụng che đại khái.

4. Chương 4

Editor: Sakura Trang

Hồ hững xoay người, cách đó không xa bạch y phiến không phải là người lòng ngay nhớ đêm mong thì là ai! Nhìn người nọ từng bước một đến gần, ánh mắt Tiêu Trường Hà một chút không nháy mắt, ngừng thở, rất sợ tràng mộng này biến mất. Cho đến người nọ đem mình ôm chặt vào trong ngực, lòng cuối cùng cũng hoàn chỉnh.”Không phải là mộng... Tần Phong, là người... Người ở...” “Là ta.” Tần Phong ở nơi Tiêu Trường Hà không nhìn thấy ác ý mỉm cười “Tiêu đại ca, ta rất nhớ người, cũng gây đi, làm sao người còn mập a” tay cũng theo vuốt lên bụng nhô lên của nam nhân.

Nam nhân từ trong vui mừng gặp lại bỗng dưng thanh tĩnh, chợt xoay người, dắt áo khoác cố gắng che kín thân thể mình. Tần Phong từ phía sau lưng ôm lấy thân thể run rẩy của nam nhân “Tiêu đại ca?”

Cuối cùng, nam nhân xoay người lại, nảy sinh ác độc xé ra áo khoác, lộ ra thân thể đơn bạc được y phục bao bọc, bụng lớn thậm chí hơi lay động. “Người thấy được, ta, mang thai...” “Mang thai?! Nhưng, nhưng người là nam tử...”

Thấy biểu tình kinh ngạc của Tần Phong, trong lòng Tiêu Trường Hà một mảnh tuyệt vọng, hần quả nhiên chán ghét mà vứt bỏ mình!

Tựa như cảm nhận được ưu tư của mẫu thể, hài tử trong bụng cũng làm động. Một trận đau đớn mãnh liệt. Mở mịt khom người che bụng, dưới đau nhức cuối cùng không nhìn được, mềm nhũn ngã xuống. Trước khi hôn mê một khắc dường như cảm giác được Tần Phong ôm vào trong ngực. Nhưng mà, hần chán ghét mà vứt bỏ mình. Ấm áp như vậy cũng sẽ không có nữa. Thì ra, bị hần chán ghét mà vứt bỏ, thật giống như, sống không bằng chết, lại cũng không sức lực kiên trì...

Trong Mơ màng trầm trầm, dường như cái loại khí tức quen thuộc ấm áp an tâm đó đem mình bao vây. Nhưng vẫn là muốn tỉnh lại a.

Tiêu Trường Hà mở mắt ra, mình nằm ở trên giường trong nhà trúc. Trước cửa sổ, Tần Phong đang đứng.

Si ngốc nhìn bóng lưng người nọ, cuối cùng ánh sáng trong mắt ảm đạm. Giấy giụa muốn ngồi dậy.

Tần Phong nghe tiếng xoay người bước nhanh về phía trước, đỡ Tiêu Trường Hà ngồi dậy, còn quan tâm lót gối mềm ở sau eo y.

“Hài tử là ta” nhàn nhạt trần thuật, nghe không ra cảm xúc.

“Xin lỗi” Thanh âm Tiêu Trường Hà khàn khàn vô cùng, “Ta, sẽ, không xuất hiện ở trước mắt ngươi.” Đau lòng thật giống như muốn chết.

Tần Phong nheo lại mắt, thanh âm mơ hồ cắn răng nghiêng lợi. “Ngươi, đang, nói, cái, gì! Gạt ta ngươi mang thai không nói, đợi ta tìm tới còn phải dẫn hài tử của ta chạy mất? Ừ?”

Tiêu Trường Hà chợt ngẩng đầu, Tần Phong, ý trong lời nói của hắn là... Có phải hay không, có thể tiếp tục mong đợi đấy...” Nhưng mà, lúc ngươi biết phản ứng...”

Nhận thua vậy không biết làm sao đem nam nhân ôm vào lòng “Cho dù là nữ tử nói cho phu quân mình mang thai, nam nhân cũng sẽ trở mất một chút đi. Huống chi, ngươi cần bản chưa cho ta một chút chuẩn bị. Còn nghi ngờ ta?”

Điên cuồng vui mừng, Tiêu Trường Hà kích động hôn lên môi nam tử.

Nước chảy thành sông: y phục đơn bạc món món cởi ra, nóng bỏng hôn lên mặt tiểu tụy của nam nhân, mút lấy cục xương ở cổ họng, làm nam nhân không nhịn được nuốt miệng nước, ngậm một chút hồng anh ở trên ngực, vuốt ve thai bụng tròn vo, hai người chặt chẽ kết hợp chung một chỗ. Nhiều tiếng ngâm xương trào ra, động tác kịch liệt kể lẽ tương tư sau khi gặp lại.

Đèn mờ ảo, nửa đêm. Tiêu Trường Hà mệt mỏi vô cùng từ trong mộng thức tỉnh, ôm chặt cánh tay của Tần Phong, tựa đầu càng sát vào trong ngực nam tử.

Một tay Nam tử khẽ vuốt sống lưng ướt mồ hôi của y, một tay sờ bụng lớn của y, “Rất khổ cực đi” thanh âm trong không khí khó nhận ra thương tiếc.

“Rất hạnh phúc... Vừa nghĩ tới, đây là hài tử của chúng ta...”

Hôn mi tâm nam nhân, “Người một nhà chúng ta, sẽ rất hạnh phúc “

Con tim bất an cuối cùng cũng tản đi, trong tim nam nhân đều là thỏa mãn cuối cùng không nhịn được nồng đậm mỗi một, an tường thiết đi.

Có Tần Phong ở bên người, Tiêu Trường Hà là ăn ngon ngủ ngon chơi vui tính cách cũng thoải mái, người cuối cùng cũng có thần thái nở nang của dưỡng phụ. Mà bụng kia, giống như mỗi ngày mỗi khác. Mới sáu tháng (Trường Hà cho là năm tháng), liền vượt qua phần lớn bụng bình thường đủ tháng. (bởi vì là song thai sao)

Thân hình nặng nề, khó chịu rất nhiều. Càng thêm lười biếng mệt mỏi, nếu không phải Tần Phong lo lắng mà kéo y vận động, y đều không nguyện nhúc nhích. Bụng lớn quá nhanh, bắp thịt rắn chắc ban đầu lại cũng không tìm được, da trên bụng kéo căng vô cùng, mỗi ngày Tần Phong giúp y bôi hương cao mới giảm bớt, thật sự là để cho Tần Phong cho y nuôi ra một cái bụng lớn mềm mại co dãn thật mê người.

Trầm trầm ưỡn bụng, lưng liền luôn là đau nhức không chịu nổi, Tần Phong nắm bóp là thư thích nhất, nhưng Tiêu Trường Hà mang thai dường như phá lệ nhạy cảm, xoa xoa liền động tình khó nhịn, Tần Phong xưa nay không đành lòng cự tuyệt y liền cũng lần lượt thành chuyện hoan hảo, mà Tiêu Trường Hà gần như nhiều lần đều là không chịu nổi bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại một bên Tiêu Trường Hà xấu hổ uống công lực uy chấn giang hồ của mình, một bên phỉ nhổ mình lại thất thố cường bách Tần Phong như vậy.

Thai nhi chèn ép cấu tạo bên trong thân thể, đi tiểu nhiều lần, tiểu Tiêu Trường Hà tùy thời tùy chỗ kích động đều là chuyện thường. Lúc bắt đầu Tiêu Trường Hà còn khá tự ái cự tuyệt trợ giúp của Tần Phong. Không giữ vững bao lâu liền đầu hàng. Ở dưới biến đổi ngâm của Tần Phong, Tiêu Trường Hà càng ngày càng lệ thuộc vào, mềm yếu, thói quen ở trước mặt hắn triển lộ toàn bộ, chẳng qua mỗi lần đều là mắc cỡ cả người đỏ thành tôm chết thôi. Mà tư thái này, đưa đến Tần Phong càng nghĩ muốn trêu đùa y.

Tuy là buồn ngủ, nhưng tổng khó ngủ yên. Hiếm thấy ngủ chốc lát liền sợ hãi tỉnh lại. Hơn nữa thai nhi nặng nề, đối với thân thể chèn ép quá lớn. Ngày hôm đó sau giờ ngo, Tiêu Trường Hà trầm trầm ngủ ở trên giường, tóc đen tản ra trên gối, nổi bật dung nhan anh tuấn lại có mấy phần tái nhợt yếu ớt. Dưới áo lót mong mỏng, bụng cao vút như núi, vốn là vóc người cao lớn xem như vậy nhưng lại thấy thon nhỏ, gánh vác không được bụng to lớn như vậy.

Đường như có chút khó chịu, nhúu chặt lông mày, tựa như muốn xoay người, nhưng vóc người hiện tại chính là y tính cũng không dễ dàng, huống chi lúc này rơi vào trong mộng một tay Tần Phong ôm lấy eo nam nhân, một tay bảo vệ bụng cồng kềnh của nam nhân, giúp nam nhân trở mình, điều chỉnh một cái tư thế thoải mái. Hẳn là do quá buồn ngủ, một phen động tác Tiêu Trường Hà cũng không tỉnh lại. Ai có thể ngờ tới, Tiêu đại hiệp đã từng độc bộ giang hồ tính cảnh giác nhạy bén, lại có ngày chậm chạp lười biếng mềm yếu như hiện tại. Hoặc giả phần lớn, đây là bởi vì có Tần Phong bên người, hoàn toàn tín nhiệm, hoàn toàn lệ thuộc vào..

5. Chương 5

Editor: Sakura Trang

Ngày này chạng vạng tối tĩnh lại, Tần Phong lại không ở bên cạnh, trong lòng Tiêu Trường Hà kinh ngạc, vụng về đứng dậy, một tay chống sau lưng, một tay vịn bụng, chậm chạp đi dáng chữ bát đi tìm người yêu.

Dưới đèn trong sảnh, Tần Phong nhìn một phong thơ hơi nhúu mi.

“Phong?” Tiêu Trường Hà lên tiếng. Kéo thân thể mang thai đi một đoạn đường ngắn ngủi này, ở trong đêm lạnh lại ra một thân mồ hôi mỏng, gió thổi một cái, không nhịn được run run một chút.

Tần Phong đi nhanh tới, cởi xuống áo khoác khoác lên trên người Tiêu Trường Hà.”Dậy rồi làm sao cũng không mặc thêm y phục. Không biết chăm sóc mình như vậy, làm sao để cho ta yên tâm.”

Tiêu Trường Hà bèn nhảy ý thức được không đúng: “Làm sao? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Mới vừa nhận được tin tức, Đông phủ xảy ra lũ lụt, sự đệ bảo chỉ có ta mới xử lý được việc này.”

Cố nén trong lòng khó chịu không thôi, “Đi đi, đây là đại sự, không cho trễ nãi.” “Tiêu... Nhưng hiện tại thân thể người thể bất tiện, ta làm sao có thể yên tâm người một người...” “Phong, không cần nhớ mong ta. Chính là mang thai còn không làm khó được Tiêu Trường Hà ta. Người cho là ta thật là nữ nhân mềm yếu?” Cố ý giả bộ một phen tức giận. “Vậy ngày mai ta lên đường, sớm đi sớm về. Người chăm sóc mình cẩn thận.”... Các loại mạch mạch vuốt ve ở chỗ này không nhắc tới.

Ngày kế tĩnh lại, đã là mặt trời lên cao ba sào. Bên người giường đêm lạnh như băng. Tần Phong rời đi đã lâu. Nằm ở trên giường, Tiêu Trường Hà cảm cảm thấy trong ngực mình còn vèo vèo rút gió lạnh. “Phong, ta thật là nhớ người... A đau... Ách...” Bào thai trong bụng dường như cũng cảm nhận được cha rời đi, nháo dăng lên, bụng lớn cao ngất bên dưới áo lót mong mỏng một khối này lại một khối bị tay nhỏ bé của thai nhi thọt gồ lên, một khối lại bị chân nhỏ đá lồi ra, nhìn thật hù dọa người. Tiêu Trường Hà đau cuộn tròn người lại, hai cái tay đè ở trên bụng xoa tròn cố gắng trấn an hài tử xao động, nhưng căn bản không có hiệu quả. “A thật là đau... Phong... Người ở đâu trong... Thật là đau a... A... Hài tử... Không nên nháo cha nữa... A a “

Trên giường đệm mềm mại, nam nhân không ai giúp run rẩy kêu đau. Một phòng thanh tịch, trong căn nhà trúc chỉ có một mình Tiêu Trường Hà thống khổ kêu gào. Không người đáp lại...

Tần Phong rời đi ba ngày. Tiêu Trường Hà một mình trong căn nhà trúc cảm giác mình đã không cách nào nhịn được. Thời thời khắc khắc nhớ Tần Phong lại không có một chút tin tức của hắn để cho y gần như muốn tan vỡ. Làm quyết định to gan, đi tìm hắn! Hẳn bận bịu chính sự, mình cũng có thể bồi ở bên người hắn. Hài tử, rất nhớ cha đâu. Ôn nhu vuốt ve bụng, trong mắt hiện lên ánh sáng kiên nghị.

Thay đổi uể oải lười biếng từ lúc mang thai tới nay, khinh công Tiêu Trường Hà phát huy đến trình độ cao nhất, một ngày đi ngàn dặm cuối cùng đã tới nơi ở của Tần Phong. Thân thể mang thai sáu tháng thật sự là mạnh chống đỡ, trên đường không chịu đựng được nữa liền ăn mấy viên an thai được trân quý mang ra ngoài, lắng xuống chốc lát lại tiếp tục đi đường.

Cuối cùng đã tới. Tần Phong không về. Ngồi ở trên băng đá trong đình ngày xưa Tần Phong thường ngồi, suy nghĩ tình cảnh đợi gặp được Tần Phong, Tiêu Trường Hà không nhịn được cười ngây ngô. Bảo bảo, liền muốn nhìn thấy cha nga.

“Tiêu Trường Hà!” Giọng nữ mang hận ý thật sâu truyền tới.

Tiêu Trường Hà kinh ngạc nhìn lại, nhưng là Tô Như Yên. Chuyện hai tháng qua bị y tận lực lơ là hiện lên, sắc mặt soạt đổi trắng.

“Tô cô nương...” Y chỉ có thể lẩm bẩm. Đúng vậy, ở nơi này trước mặt nữ tử, toàn bộ xấu xa của y cũng không có chỗ ẩn trốn.

Tô Như Yên từng bước ép tới gần, mang mùi thơm nồng đậm như lan, chữ từng câu êm ái nhưng tràn đầy hàn ý: “Tiêu đại hiệp sao lại trở lại? Giang hồ rộng lớn, chỉ mấy tháng quang cảnh đại hiệp xông xáo làm sao có thể sung sướng?” Tô Như Yên càng đến gần, Tiêu Trường Hà càng cảm thấy lòng buồn bực dị thường, trong bụng cũng mơ hồ đau.

“Người giang hồ đều biết, Tiêu đại hiệp làm người nhất chính phái, trợ giúp người nghèo, diệt gian trừ ác, Như Yên rất bội phục” “Tô cô nương, là... Tiêu mỗ sai...” “Tiêu đại hiệp làm sao sai rồi? Là sai ở lừa dối thế gian đối với vị hôn phu của người khác lòng tồn mơ ước, hay là sai ở khinh thường thiên lý có bầu nghiệt thai!”

Tô Như Yên từng bước ép sát, Tiêu Trường Hà từng bước lui về phía sau.

“Không... Không phải như vậy... Ta... Không phải vậy” vô lực trả lời, lại là xấu hổ, lại là thống khổ, lại là không cam lòng.

Nam nhân cao lớn ở trước mặt tiểu nữ nhỏ bé lại có vẻ không chịu được một kích như vậy. Tứ cố vô thân, tựa như bị cái thế giới này ruồng bỏ. Ôm chặt lấy thai bụng, tựa như chỉ có như vậy mới có thể hấp thu được một chút lực lượng. Nhưng đau đớn trong bụng ngày càng kịch liệt. Cách mấy tầng y phục, bụng to lớn mất thường có thể thấy được rung động, gần như để cho người lo lắng nó có phải một khắc sau liền muốn rớt xuống có phải hay không.

“Ách... A... Gió...” Không nhịn được kêu thành tiếng, trong lòng khát vọng người nọ.

Một khuôn mặt tươi cười của Tô Như Yên càng âm trầm: “Tiêu đại hiệp chính là dựa vào chiêu số như vậy lừa gạt lấy đồng tình cùng không đành lòng của biểu ca mà ỷ lại vào hắn đi. Phong ca ca lương thiện đại độ, không cùng người so đo những thứ chuyện xấu xa kia, người nhưng vọng tưởng dùng cái quái vật trong bụng này kéo lấy hắn? Vọng tưởng!”

Lướt qua một cười thâm độc, tay trắng nõn của Tô Như Yên tàn bạo đè lên bụng lớn cao ngất của Tiêu Trường Hà, dùng sức đè xuống, tựa như phải đem bụng móc xuống.

“A! A...” Một tiếng đau thê lương thét chói tai, chim chóc xung quanh sợ hãi bay lên. Tiêu Trường Hà tâm loạn, dưới thai động, hoàn toàn không có phòng bị, bụng yếu ớt liền bị ấn mạnh như vậy. Đau nhức tựa như đi sâu vào linh hồn, một cái chớp mắt mồ hôi lạnh ướt đầm y phục, trên mặt một chút huyết sắc cũng không. Cả người run rẩy, đau đến gần như bất tỉnh.

Đau đớn kịch liệt Quá mức để cho y gần như bị sốc, thậm chí tới không cách nào làm ra phản ứng đẩy ra Tô Như Yên. Tô Như Yên cũng không bỏ qua cho người đáng thương này, trên tay càng dùng lực.

“A... Không muốn a... Đau... A... Hài tử... A” nghĩ muốn đẩy ra nữ tử trước người, nhưng đau đến khí lực hoàn toàn không có.

6. Chương 6

Editor: Sakura Trang

Dưới người một dòng nước ấm, máu thê diễm dính vào quần trắng. Thiên, ai mau tới cứu hài tử của ta!

Một đạo bóng trắng thoáng qua, Tô Như Yên bị thô bạo kéo ra. Mất lực Tiêu Trường Hà liền theo quán tính bị kéo về một bên, mắt thấy bụng liền muốn nặng nề đọng trên đất, lúc nguy cấp bị bảo vệ vào một cái ôm trong ngực ấm áp quen thuộc.

“Tiêu! Tiêu! Người thế nào!” Bên tai là thanh âm lo lắng.

“Phong... A a... Thật là đau... Hài tử... Hài tử... Phong...” Thê thảm dưng phu chỉ có thể phát ra chút lời nói tan vỡ.

Mất thấy nam nhân trong ngực liền muốn rơi vào hôn mê, Tần Phong ôm lấy y, sải bước vọt vào nội thất, làm như không thấy nữ tử ngã ngồi một bên.

Đặt Tiêu Trường Hà cẩn thận lên giường, thấy y phục của nam nhân cồng kềnh bị máu tươi thấm ướt, Tần Phong không khỏi nhíu mày lại. Đem một viên kim đan đút vào trong miệng nam nhân. Rót vào một ít nội lực, Tiêu Trường Hà hơi thanh tỉnh chút. Nhưng thanh tỉnh khiến y phải chịu thống khổ sợ hãi đối với y cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Ngô... A... Ách...” Bàn tay níu chặt chăn nệm, khớp xương trắng bệch.

Tần Phong cúi xuống quần trắng ướt đầm của nam nhân, nhẹ nhàng lau chùi vết máu giữa chân, lại luôn không thể lau sạch sẽ. Sau lưng nam nhân còn đang ra máu, nhưng lượng cuối cùng cũng dần ít đi.

Nam nhân mất máu không ít ở dưới hiệu lực của thuốc lại lần nữa mơ màng trầm trầm. Tần Phong cầm tay của nam nhân, hôn trán nam nhân: “Đừng sợ, ta ở.” Nam nhân cuối cùng thiếp đi.

Đầu ngón tay Tần Phong nhẹ nhàng đẩy ra y phục nam nhân. Thai bụng to lớn phơi bày ở trước mắt. Nhìn trên bụng trơn nhẵn rõ ràng in từng cái dấu vết bàn tay tím đậm. Có thể thấy mới vừa rồi nam nhân chịu đau đớn sâu bao nhiêu.

Thai bụng vẫn là không ngừng nhúc nhích. Tiêu Trường Hà cho dù đang ngủ mê man cũng chịu hành hạ. Tay ấm áp thuần trắng quét được cao bồi bụng nam nhân, lại đánh vòng tròn an thai nhai xao động, từ từ giảm bớt thống khổ của nam nhân.

Khổ cực của Tiêu Trường Hà, Tần Phong là người hiểu rõ nhất. Y theo tính gốc nghiệt của nam nhân này, mình vừa rồi đi sợ là thì đã rối loạn tâm thần không thể thật tốt an thai nữa. Không mấy ngày liền như vậy gấp gáp chạy tới, trên đường nhất định là lắc lư liều lĩnh. Thai nhi đã sớm vì vậy không yên, hôm nay lại chịu bị thương nặng. Cũng may Tiêu Trường Hà công lực thâm hậu thân kiện thể tráng, người bình thường thì không cần nghĩ bảo toàn hài tử.

Giác ngủ này chính là hai ngày. Tỉnh lại, Tiêu Trường Hà cả người vô lực. Tay còn đặt ở trong tay Tần Phong. “Tiêu” Thanh âm của Tần Phong êm tai giống như tiên nhạc vậy. “Phong...” Tình ý dạt dào nồng nặc lại quyến luyến.

Tần Phong cũng không nói nhiều, lực đạo vừa phải vì nam nhân xoa bóp thân thể không còn chút sức lực nào.

Tiêu Trường Hà cảm thấy Tần Phong dường như thật giống như đại khái là, tức giận? Đè lại tay nam tử, nhìn vào mắt hắn. Tần Phong cảm thấy trước mặt mình hình như là một con chó lớn ánh mắt ướt nhẹp đáng thương ba ba ngoắc cái đuôi...

Cổ nén kích thích đè lại trán. Bất đắc dĩ mở miệng: “Không phải nói xong ngoan ngoãn chờ ta trở về sao? Người thân thể hôm nay lại còn chạy đến! Ta suy nghĩ một chút cũng nghĩ mà sợ. Tới thì thôi, cứ mặc cho người diên kia đến gần mà không cảnh giác còn để cho mình bị thương nặng như vậy!”

Cảm giác được nam tử lo lắng, Tiêu Trường Hà: “Xin lỗi.... Ta thật là nhớ người...” Im lặng, ôm nam nhân nhận sai vào ngực, cảm nhận được nam nhân hơi run rẩy. Trường Hà cũng là sợ không thôi, thiếu chút nữa,

liền mất đi hài tử của y và Tần Phong. “Đều là ta sai, ” có chút khó khăn khô khốc mở miệng, “Là ta hèn hạ, ích kỷ, thẹn với Tô cô nương, thiếu chút nữa làm liên lụy hài tử” “Nàng chẳng qua là người không quan trọng, người có cái gì phải thẹn. Nàng làm người bị thương đến vậy, thiên đạo vạn quả cũng không quá đáng” “Nàng không phải vị hôn thê của người sao?” “Khi di mẫu còn sống từng hy vọng ta chăm sóc nàng, nàng liền tự mình đa tình... Người bên cạnh ta, chỉ biết là người “

Tiêu Trường Hà: “Thật sao? Có thể không? Đây không phải là mộng chứ?... Ta từng cho là, có thể có hài tử của người chính là trời cao đối với ta ban ơn... Sau đó, người có thể cho phép ta yêu người, ta cảm thấy cho dù chết cũng cam nguyện nữa...” Ta không dám nghĩ, hạnh phúc còn có thể có một loại viên mãn khác.

“Lặp lại lần nữa...” Thanh âm mềm mại của Tần Phong.

“Ta yêu người “

Rất cuộc là thương nặng, mặc dù chuyện của Tần Phong đã làm xong, nhưng Tiêu Trường Hà còn chưa thích hợp vận động mạnh, tất nhiên không chịu được lặn lội đường dài về nhà trúc. Những ngày kế tiếp Tiêu Trường Hà liền phần lớn là trên giường trong Tần viện vượt qua. Mỗi ngày thuốc nước đồ bổ không ngừng, khí sắc hơi chuyển tốt, mà bụng vốn là lớn kinh người lại là nhanh chóng tăng trưởng một vòng mới.

Bụng nặng nề chèn ép khiến cho Tiêu Trường Hà đã không cách nào nằm ngủ ngửa, mỗi lần nghiêng người mà ngủ, bụng lớn đều chiếm hơn phân nửa giường. Tần Phong từ phía sau lưng ôm lấy y, cánh tay dài cũng chỉ có thể khó khăn lắm chạm đến đỉnh bụng.

Ngày tuy dần dần chuyển lạnh, nhiệt độ cơ thể của dượng phu nhưng luôn là cao hơn so với người thường, cộng thêm người tập võ từ trước đến giờ không sợ lạnh, y phục mỗi ngày của Tiêu Trường Hà thật là mỏng. Trung y mỏng như cánh ve êm ái, trường bào đặc chế rộng thùng thình, bọc lấy vòng eo kinh người, nhìn lại có mấy phần phiêu dật.

Nhìn thân thể ngày càng công kênh của mình trong gương trong lòng Tiêu Trường Hà ngày càng lộ vẻ tự ti, Tần Phong liền như vậy an ủi y. Cũng biết mình quá cố tình gây sự không biết thẹn, nhưng vẫn là tổng phải nghe đến Tần Phong bảo đảm ở trong mắt hắc mình phong tư trác nhiên khí vận động lòng người mới cao hứng.

Lớn bụng tròn trịa ưỡn rất là khó chịu, kéo lưng đau nhức không chịu nổi. Sức nặng tập trung ở trước người, giữ thăng bằng được cũng là vấn đề.

Mỗi lần thấy Tiêu Trường Hà bưng cái bụng lớn, nghiêng ngã nhịp bước không yên, Tần Phong đều cảm thấy sợ hết hồn hết vía. Hết lần này tới lần khác người ngốc kia vừa thấy hắc, còn mặt đầy rức rỡ lão đảo nghĩ muốn bay chạy lao vào trong mình ngực! Tần Phong cảm thấy trái tim kia của mình a, giống như một chiếc lá cây cuối cùng trên cây trong mùa đông, đông đưa trong gió, không biết lúc nào liền rào rào nhẹ nhàng ~

7. Chương 7

Editor: Sakura Trang

Thai động càng thường xuyên, Tiêu Trường Hà tỉnh lại giữa đêm tổng thấy Tần Phong trở mắt nhìn chăm chăm bụng mình. Tần Phong lo lắng là bình thường. Dấu sao nam nhân sinh con, chưa bao giờ nghe, vốn là khó khăn. Mà bụng này của Tiêu Trường Hà, lại là lớn đến dọa người, mang thai hai ba người. Chính là có thể chịu đựng đến đủ tháng, lại làm sao để sinh đây?

Tiêu Trường Hà cũng không phải không lo lắng, thân thể mình, rất nhiều khổ sở càng thêm rõ ràng. Nhưng y bình sinh cởi mở phóng khoáng, chỉ trừ trên cảm tình cùng Tần Phong có một ít nghi ngờ tự chuốc khổ. Cùng Tần Phong đã giao tâm, hôm nay liền chỉ cảm thấy vạn sự đầy đủ, hài tử là trời cao ban cho. Mắt thấy bụng to lớn, còn vui mừng hài tử phát triển tốt. Còn việc sinh sản, không thấy nữ tử cũng thuận lợi sao, huống chi mình cả người công lực khang kiện vô cùng.

Không người biết trong xó xỉnh âm u, Tô Như Yên âm âm cười một tiếng...

Tiêu Trường Hà chỉ cho rằng sinh con đợi đến đủ tháng là chuyện nước chảy thành sông, vậy mà hiện trạng của mình không thể rời bỏ động tác của Tô Như Yên.

Thì ra, hoàn toàn đen hóa Tô muội giấy ở sau khi đơn giản thô bạo ngược tình địch, bắt đầu kế hoạch âm thầm ám độ trần thương giết người vô hình. Mua chuộc người, ở trong an thai được mỗi ngày Tiêu Trường Hà uống vào thêm mấy. Công hiệu chính là, một bên xúc tiến thai nhi nhanh chóng lớn lên thể tích quá lớn lấy đạt tới lúc lâm bồn khó sinh phụ tử đều mất, một bên co rúc lại sản đạo để cho thai nhi không đường ra.

Thủ pháp thần không biết quỷ không hay như vậy, quả thật cao minh.

Trước mắt tuy là nhất phái thanh bình vui vẻ, Tiêu Trường Hà lại vẫn cảm thấy bất an. Trước quả thực lúc khó chịu đựng, y liền điềm nghiêm mặt cầu hoan, dùng khoái cảm tê dại mình. Tuy mang bụng lớn đau khổ nhưng y lại như ăn mật, nhưng gần đây thai động quả thực khác thường. Chỉ chẳng qua mang thai tám tháng, nhưng mơ hồ có điềm báo sớm sinh. Trong đầu nam nhân nhận định đây là hài tử ở trong bụng không tốt, cuối cùng gấp gáp. Cùng Tần Phong thương nghị biện pháp bổ túc.

“Đều do ta, không thật tốt che chở hài tử chúng ta.” Nam nhân cao lớn như muốn rơi lệ.

Thuần thực thay nam nhân an ủi hài tử trong bụng, Tần Phong: “Làm sao sẽ trách người. Vì hài tử người bị khổ nhiều như vậy, Tiêu, người đã làm đủ.”

Phúc chí tâm linh*, “Phong, ta nhớ trong phòng ở trong nhà trúc có bảo thai được thần y lưu lại! Cũng nhất định sẽ hữu hiệu!”

*phúc chí tâm linh: Phúc đến thì lòng cũng sáng ra (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn)

Trầm ngâm chốc lát: “Cũng tốt. Ta đi nhanh về nhà trúc lấy thuốc, người an tâm chờ ta “

“Ta...” Muốn nói cùng Tần Phong cùng nhau, nhưng nhìn thân thể mình biết không tiện. Trong hỗn loạn, tuy không muốn cùng người yêu tách ra, nhưng hài tử thực đang khẩn cấp. Cũng chỉ có thể như vậy.

Tần Phong nói đi là đi, hoàng hôn ngày hôm đó liền lên đường. Sáng sớm ngày kế, Tiêu Trường Hà mới vừa uống an thai được, một gã sai vặt hoang mang rối loạn chạy vào: “Không tốt rồi Tiêu đại hiệp, nhận được tin tức tàn dư của Hàn châu tìm không được người liền đuổi theo Tần công tử. Sợ rằng dữ nhiều lành ít a”

“Cái gì!” Tiêu Trường Hà vội vàng đứng dậy, nhắc một thanh kiếm bên cạnh liền xông ra ngoài. Không biết gã sai vặt sau lưng là Tô Như Yên trên mặt lộ ra nụ cười âm trầm...

Lòng lo lắng ái nhân Tiêu Trường Hà vội vàng ngự gió đi vội, trong bụng co rút đau đớn cùng ngày càng cứng rắn không giống tầm thường hoàn toàn bị bỏ qua. Ở góc độ y không chú ý, bụng vốn là tròn trịa cao ngất đã là trầm trụy như hình lê.

Thì ra, động đến khó nhin mấy ngày trước chính là điềm báo sắp sinh sản. Song thai bị nuôi quá lớn, có thể chống đỡ cho tới bây giờ đã là hiếm thấy. Nhưng mỗi ngày an thai được, cộng thêm luôn luôn có Tần Phong cho y dùng hương cao, sanh sanh đè nén hài tử xuất thế. Cho đến hôm nay không chút nào phát hiện ăn vào thôi sản được...

Chỉ có thể nói tình yêu của Tiêu Trường Hà đối với Tần Phong thật là quá sâu. Người trước mấy ngày còn cử động khó khăn, lại bộc phát ra năng lượng như thế, kéo thân thể sắp sinh sản, bay chạy như gió, rất nhanh liền chạy tới bình chương mười dặm quanh nhà trúc.

Mừng như điên nhìn thấy thân ảnh bạch y ở đối diện, trong bụng bùng nổ một chút, từ giữa không trung rơi xuống.

Tần Phong đuổi ôm chắc sinh phụ đang ngã xuống, cẩn thận đỡ y ở một bên gối xuống trên đất.”Cần quý!” “Phong...” Nam nhân hừ hừ cười một tiếng. Lo lắng sờ một cái mặt trắng bệch của nam nhân, nhìn môi mất màu của y. “Người chờ một chút, ta đến bờ sông lấy chút nước cho người”

Tần Phong rời đi chẳng qua chốc lát. Tiêu Trường Hà đột nhiên cảm giác được không đúng. Bốn phía quá an tĩnh nữa. Trong bụng thầm nói không tốt, càng lo lắng Tần Phong.

Lòng cảnh giác xuất hiện, đỡ eo chặt vật đứng lên, kiểm nắm trong tay. To lớn bụng trụ đến giữa chân,, căn bản không cách nào đứng bình thường. Chỉ đành phải tách ra rộng hai chân ra, một cái tay nâng. Đáng thương Tiêu Trường Hà sinh bị đau khổ sinh sản mà không tự biết. Không tệ, dựng phụ bình thường lúc này phải nên nằm ở trong phòng sanh, toàn tâm sinh sản. Kết quả nam nhân này nhưng kéo thân thể sắp lâm bồn dày vò như vậy.

Cách đó không xa xuất hiện một hắc y nhân.

Trong lòng biết mình tất cần phải muốn tốc chiến tốc thắng mới có thể mau sớm đi bảo vệ Tần Phong, mà mình trước mắt ngại với bụng lớn trầm trụ liền đi đứng cơ bản nhất đều không thể. Cẩn rằng một cái, tay nẩy sinh ác độc nâng bụng lên, đem đai lưng rộng lớn siết chặt lại, tàn bạo ngăn cản bụng cản trở. Cả người Tiêu Trường Hà đau đến phát run mồ hôi tuôn như nước, cổ họng ca ca vang nhưng vẫn là cổ đè xuống thét chói tai, trên mặt một mảnh xanh trắng. Nổi thống khổ, mềm yếu vô lực của y chỉ hiện ra ở trước mặt Tần Phong. Đây coi như là kiêu ngạo nam nhân của y. Y cam tâm vì người yêu chịu đau khổ sinh con, nhưng không cho phép chặt vật tựa như phụ nhân ở trước mặt người ngoài.

“Tiêu Trường Hà, ta phí hết tâm tư cuối cùng hôm nay để cho người rơi vào trong tay ta rồi. Chắc chắn, nhìn một chút Tiêu đại hiệp quang minh lỗi lạc của chúng ta hắc”

8. Chương 8

Editor: Sakura Trang

Hắc y nhân ác ý giễu cợt nam nhân bịt tai không nghe. Hít một hơi thật sâu, âm thầm vận lực.

Một kiếm đâm ra, chỉ cầu một chiêu toi mạng, y thật sự là không cách nào cùng người đấu. Nhưng thân thể sinh cuối cùng bất tiện, chỉ phát huy ra ba thành công lực. Dù là như vậy, hắc y nhân cũng chỉ có thể khó khăn lắm né tránh. Hắc y nhân cũng kịp phản ứng. Nhanh chóng đánh lại.

Một kích sao, Tiêu Trường Hà đã mất tiên cơ. Ở dưới thế công của hắc y nhân chỉ có thể chặt vật phòng thủ. Xoay người, nhảy, những thứ động tác cơ bản nhất của người tập võ với y lại cố hết sức khó khăn. Trong bụng động mạnh, lại là một trận đau nhức, bị đau Tiêu Trường Hà phản ứng hơi chậm một chút.

Phát hiện bụng đang mang thai là bộ phận yếu ớt nhất của nam nhân, hắc y nhân hung hăng một cước thẳng tắp đá hướng bụng lớn của Tiêu Trường Hà. Mất thấy né tránh không kịp, Tiêu Trường Hà vành mắt sắp nứt, nếu là bị đá trúng, hài tử tất nhiên khó giữ được. Cực hạn tiềm năng bị kích phát, nghìn cân treo sợi tóc, nam nhân toàn lực xoay người bảo vệ bụng, để cho bên eo sanh sanh bị một cước này, “A!” Nhất thời eo đau đớn như muốn gãy lìa, một cổ kích đau đồng thời từ chỗ sâu trong bụng nổ lên. Mà kiếm trong tay cũng đồng thời đâm trúng hắc y nhân.

Hai người mỗi người bay ra ngoài.

Mất thấy bụng liền muốn đụng vào dưới đất, Tiêu Trường Hà ráng lấy kiếm cầm xuống chống đỡ thân thể.

“A a a! Thật là đau!! A...” Nam nhân cuối cùng gào thét thành tiếng, Chân sau quỳ xuống đất, ngón tay bấu chặt vào chuôi kiếm. Cố gắng chống đỡ thân thể mình, để tránh chèn ép đến thai nhi. Nhưng chống đỡ tác vương đất đối với thai phụ to lớn vô cùng mà nói ngại không đầy đủ. Bụng cao ngất gần như chạm đất, vẫn rung động kịch liệt.

Sức nặng trước người lôi kéo, sống lưng nam nhân không tự chủ thẳng tắp. Ngẩng đầu lên thở mạnh một hơi, cần cổ thon dài tràn đầy gân xanh nhảy lên.

Kịch liệt đè mạnh lên bụng, ngực phập phồng kịch liệt. Nhiệt lưu từ phía sau mãnh liệt vọt ra. Chỉ chốc lát, quần đã bị máu tươi thấm ướt.

“A a a... Ách... A!”

Hình ảnh thảm thiết như vậy để cho hắc y nhân đang giùng giàng bò dậy cũng không khỏi sững sốt một chút. Nhưng thoáng qua liền ngang ngược cười như điên. “Tiêu Trường Hà người cũng có hôm nay!”

Hắc y nhân từ trong ngực mò ra một phi tiêu lóe lên tử quang quỷ dị. Mà lúc này Tiêu Trường Hà đau trời đất u ám, làm sao còn có thể phân thần chú ý tới động tác đối phương.

Hắc y nhân chịu kiếm thương cũng tới yếu hại, kìm một hơi, tay hất một cái, phi tiêu phá vỡ vai của Tiêu Trường Hà. “Ha ha... Tiêu đại hiệp chịu tội thay, có lời... Cho người thêm một quả sí tình... Ha ha ha” thanh âm hơi ngừng, hắc y nhân tắt thở.

Toàn bộ tâm lực đối kháng thân thể đau nhức, vết thương trên vai hoàn toàn bị coi thường.”A...” Đột nhiên thân thể cứng đờ, thoi nhai trong cơ thể chợt trầm xuống, dường như có cái gì liền muốn phá thể ra.

Đau đớn thăng cấp, Tiêu Trường Hà cuối cùng với chống đỡ hết nổi ngã xuống đất. Ôm bụng cuộn tròn, giùng giàng đi về trước uốn động bụng, như cũ không cách nào chậm giải.

Mồ hôi, vết máu, lẫn vào cát bụi, nam nhân lần nữa xuất hiện ở trong mắt Tần Phong chặt vật không chịu nổi.

“Tiêu!”

Nghe được thanh âm người yêu, Tiêu Trường Hà ráng hồi phục một chút tâm thần, ngẩng đầu “Phong... A... Người... Người a a... Sao... Như thế nào...”

“Ta không có sao, người có khỏe không!”

“Thật là đau... A a...”

Dưới y phục đã dơ bẩn không chịu nổi, bụng to lớn động mạnh, thậm chí Tần Phong lo âu một khắc sau bụng nam nhân liền muốn căng phá.

Sốt ruột ở đỉnh bụng vòng trấn an, hiệu quả quá nhỏ. Nam nhân bên dưới không ngừng kêu đau giãy giụa.

Dần dần, trong tiếng kêu của nam nhân có chút khác thường, lại có mấy phần căm dỗi? Cảm giác được thân thể dưới người càng ngày càng nóng như lửa, thậm chí giữa chân nam nhân cũng nổi lên phản ứng.

“Sí tình? Đáng chết!”

Hiệu lực của thuốc quá bá đạo, thể tình tới hưng hân.

“Phong... Phong... Thật là khó chịu...”

Đưa tay chơi đùa nam nhân dưới người, “Tiêu, người lại nhẫn nại chút, thân thể người không chịu nổi.”

Thân thể ở người yêu an ủi càng thêm nóng bỏng, một cái chớp mắt thậm chí vượt qua đau đớn do sinh sản. Khát vọng nhiều hơn, nhưng người yêu thủy chung bất động. Nam nhân đã mê loạn đột nhiên lấy được thần lực, đẩy ngã người yêu bên cạnh, xoay mình ngồi ở trên đùi nam tử.

Động tác không nhỏ thức tỉnh cảm giác đau, bụng lớn chống đỡ bên hông Tần Phong của Tiêu Trường Hà cứng ngắc như đá, mặt nam nhân cũng thống khổ vằn vẹo.

“Tiêu!” Từ trong động tác kích cuồng của nam nhân phục hồi tinh thần lại, lo lắng cẩn thận xoa bụng của dựng phụ.

Tình dục cuộn cuộn lại lần nữa dấy lên, trên mặt nhợt nhạt của nam nhân phủ đầy đỏ ửng. Nửa thân trần trên ngực rỉ ra mồ hôi. Đói khát vượt ve thân thể người yêu, cồng kênh cọ, thô lỗ xé ra quần của hai người, đỡ chỗ kia của người yêu, vội vàng ngồi xuống.

“Ô a...”

Tiếng rên rỉ vừa thống khổ vừa vui vẻ. Do có huyết dịch làm trơn, tiến vào rất dễ dàng. Ngồi trên, cộng thêm tăng không ít sức nặng, người yêu vào sâu hơn so với trước kia.

9. Chương 9

Editor: Sakura Trang

Cảm giác bị tràn đầy kêu gọi khát vọng nóng bỏng. Sinh phu vội vàng nhanh chóng trên dưới phập phồng, để cho người yêu ở bên trong thân thể mình trùng trùng đưa động. Theo động tác trên dưới, bụng của sinh phu trùng trùng đung vào thân thể người yêu, phát ra tiếng ba ba làm người ta kinh hãi.

“A a... Nặng chút a... Ừ hắc... Đau... A a a không muốn... Nhanh... A a...”

Hiệu lực của thuốc làm thân thể phá lệ mất cảm, lần lượt bị trùng trùng mài nơi nào đó bên trong, người yêu ở trong cơ thể mình mang tới khoái cảm tăng gấp bội làm cho nam nhân liều mạng cao giọng thân ngâm. Cả người phơi bày ra màu hồng kiêu diễm.

Nhưng cuối cùng đang ở trong sinh trình, thai nhi bị kích liệt quá mức kích thích, động tác trong bụng càng dờ dộng lấp lờ. Bụng đã từng mềm mại càng thêm căng cứng xiết chặt, tựa như bàn thạch. Sau lưng máu tươi lẫn vào mật dịch chảy xuống.

Hết sức vui vẻ cùng hết sức thống khổ cùng tồn tại, Tiêu Trường Hà run rẩy như điện giật, cắn chặt hàm răng ca ca vang dội, tự chỗ sâu linh hồn tràn ra thân ngâm bao hàm nội dung quá mức phức tạp.

Trong lòng biết nam nhân cũng không thể chịu nhiều hơn nữa, Tần Phong đỡ nam nhân eo, hơi điều chỉnh góc độ, ở lúc nam nhân lại một lần nữa hạ xuống tàn bạo kiên quyết đưa người đung vào nơi yếu ớt nhất trong cơ thể.

“A a a a a!!!” Hoàn toàn không cách nào tiếp nhận kích thích làm cho trước người nam nhân đã sớm bừa bãi dục vọng phun ra ngoài, không ngừng trợn mắt, nước mắt từ trong mắt vô thần đổ ừng chảy ra, miệng há to thở dốc.

Cứng ngắc lay động, kéo dài cao trào, phun hết một giọt dục vọng cuối cùng của thân thể, nam nhân cuối cùng mất sức mềm nhũn ngã vào trong ngực người yêu ở trước người.

Cẩn thận tránh cũng bảo vệ bụng cồng kềnh bất tiện của nam nhân, nhẹ nhàng đỡ nam nhân yếu ớt vào trong ngực. Cầm quần của hai người.

Nam nhân Trong ngực đóng mắt chậm rãi bình phục hô hấp. Đột nhiên, Tần Phong cảm giác được nam nhân lại lần nữa cứng đờ. Vừa cúi đầu, thấy Tiêu Trường Hà đột nhiên trợn to mắt, trên mặt trắng đỏ ừng ực vừa nãy toàn tan hết. Tựa như liền không khí cũng ngừng mấy giây, một tiếng thét chói tai đau thê lương vô cùng tuôn ra. Bụng lớn động thành hình dáng không thể tưởng tượng nổi, một lượng máu lớn từ dưới người rơi ra.

“Tiêu! Tiêu!” Cầm tay của nam nhân bị nắm chặt đến đau.

“A a a! Thật là đau! A cấp...” Bụng càng thêm phát trầm trụy, Tiêu Trường Hà bản năng dang hai chân dùng sức xuống dưới “Ngô hắc a, muốn... Muốn... Sinh... A!”

“Trời, hài tử còn chưa đủ tháng. Người có thể không?”

Không nhìn được uốn bụng về đằng trước, không nhìn được dùng sức, lại để cho đau đớn càng thêm khó chịu. “A... Đau a!... Không... Không thể... Sinh ở trong này... Về... Nhà trúc... A!”

“Thân thể người không chịu được!”

“Về a!... A... Trở về, Phong, a...”

Nam nhân trong ngực sắc mặt thê thảm cầu khẩn nhìn Tần Phong. Tần Phong biết y là vì hài tử trong bụng, hoàn cảnh dơ bẩn tồi tệ như vậy, hài tử nếu sinh hạ chỉ sợ không sống được. Chặt vật gặt đầu, “Tiêu người chống đỡ, trong nhà trúc có bà mẹ.”

Ôm lấy nam nhân. Lại do thai bụng đã trụ đến giữa chân, tư thế này cưỡng bách hai chân khép lại, đem cái mông nâng cao, đủ để thai bụng trĩu xuống, để cho Tiêu Trường Hà lại là đau triệt tâm kêu thảm thiết.

Biết người yêu lo âu, Tiêu Trường Hà gắt gao cắn môi chịu đựng tiếng kêu đau đớn. Nhưng khi đau vô cùng không dè nén được rên rỉ để cho lòng người nghe càng thêm kéo căng.

Tần Phong thi triển khinh công, ung dung xuyên qua mười bình chướng. Đến nhà trúc, đặt sinh phu lên giường.

Khuôn mặt anh tuấn màu cổ đồng không có chút huyết sắc nào mơ hồ phát thanh, môi đã bị cắn rách, cả người giống như từ nước trong vớt lên vậy. Cởi quần ướt đầm đã bị huyết sắc nhuộm biến thành màu đen và áo khoác phiền toái dính bẩn, chỉ còn lại món trung y đơn bạc ướt mồ hôi dính sát trên người, buộc vòng quanh thân hình làm người ta kinh hãi.

Vừa được đặt lên giường, Tiêu Trường Hà liền cuộn tròn người ôm lấy bụng, mười ngón tay kéo căng kéo căng bám vào trong thịt.

Tô bà mục tiến lên, run rẩy kiểm tra “Công tử, này này cái này, bụng Tiêu đại hiệp chưa đủ tháng, hôm nay nước ối vỡ, sản đạo không mở ra, không thể sinh a!”

“Người không thấy y đau thành cái bộ dáng này! Ta không quan tâm, bây giờ người tất cần phải để cho y bình an sinh hài tử!”

“Phong...” Thanh âm run run yếu ớt của Tiêu Trường Hà truyền tới, “Hài tử... Không thể...” Tần Phong hiểu rõ: “Không được! Người không chịu nổi...”

“Công tử... Có thể dùng duyên sản được tạm hoãn sinh thể, đợi tình trạng thai nhi chuyển biến tốt lại nghĩ cách.”

Nhìn ánh mắt cầu khẩn của sinh phu chăm chú nhìn hấn, gật đầu, “Còn không mau lấy thuốc!”

Uống thuốc vào nam nhân co ro như con tôm, mười ngón tay ôm chặt lấy bụng, cổ nhẩn nại.

“A cấp a... A a... Hô hô... Ách a...”

Máu dần dần dừng lại.

Không đành lòng nam nhân thanh tỉnh chịu đau đớn này, Tần Phong điểm huyết ngủ của nam nhân. Bên trong phòng cuối cùng cũng an tĩnh lại, chỉ có thể nghe được nam nhân hôn mê hô hấp nặng nề dị thường.

Rốt cuộc đau nhức khó nhịn, chạng vạng Tiêu Trường Hà vẫn là tỉnh lại. Đau đớn trước khi ngủ mê cũng không giảm bớt, ngược lại tùy với thời gian dài kiểm chế mà càng đình trệ khó chịu.

Trong lòng biết điểm huyết ngủ đối với bào thai trong bụng không tốt, từ chối người yêu lo lắng yêu cầu.

10. Chương 10

Editor: Sakura Trang

Bụng có rút một cái. Cung lui đau đớn, thai nhi sôi trào, lưng lồi kéo. Làm cho nam nhân không ức chế được kích thích dạng chân dùng sức. “Không thể a! Hài tử... A a”

Nhất ngoan tâm, kéo căng chần mỏng bên cạnh, vài lần, chần mỏng bó chặt ở thân thể nhất là hai chân. Cưỡng ép lấy ngoại lực trời buộc hai chân khép lại.

“Tiêu!” Nhìn mặt nam nhân phủ đầy thống khổ nhưng kiên định cầu khẩn, Tần Phong trầm mặc. Đối mặt một cái phụ thân cầu xin, hấn không có biện pháp cự tuyệt...

“Phong... Hô hô... Ta... Ta có thể... Ách a... Eo eo nhanh dứt a... Ân a...”

Tần Phong trầm mặc ôm lấy nam nhân, một cái tay cầm tay của nam nhân, một cái tay ở trên lưng nam nhân xoa bóp bắp thịt căng thẳng.

Sinh phu run rẩy cưỡng ép ngừng sinh trình, thở hổn hển, khẽ ngâm, chỉ có thể ôm chặt lấy người yêu hấp thu âm áp duy nhất.

Gió lay động thổi rung cửa sổ, đêm lạnh như nước. Đèn đuốc mờ nhạt, bóng loang lổ lay động.

Trên giường gấm nhỏ, dưới chăn nệm là thân hình tỏ ra phá lệ to lớn cồng kềnh của sinh phu, trán ướm mồ hôi, mặt nhẵn nhọt, lộ vẻ đáng sợ. Nam tử ngồi yên tĩnh nhược tuyết bạch bị mồ hôi vết máu dính bẩn mà hoàn toàn không để ý, chẳng qua là ôn nhu ôm lấy nam nhân, thỉnh thoảng hôn nhẹ lên trán, thấp giọng an ủi, tựa như trong ngực là bảo vật yếu ớt trân quý nhất.

Dạ sắc vị ương, thời gian bị kéo dài vô hạn...

Một ngày ba thu sợ cũng chớ quá như vậy. Loại hành hạ này tựa như kéo dài mấy đời. Từ trong trạng thái gần như chết lặng phục hồi tinh thần lại, Tiêu Trường Hà đã duyên sinh hơn nửa tháng.

Trước đây không lâu còn rõ ràng nuôi ra dựng phu nữ nang đã hoàn toàn biến mất. Vóc người cao lớn như cũ, nhưng chỉ có thể lộ vẻ càng gầy dẹt. Tần Phong ôm nam nhân, cảm giác da bọc xương càng ngày càng cộm tay.

Nhưng bụng thai cũng không nhỏ đi, ngược lại càng to thêm một vòng. Vốn là duyên sinh song thai, thêm ban đầu Tô Như Yên bỏ thuốc, hôm nay bụng lớn căn bản vượt qua phạm vi người có thể tiếp nhận. Bà mụ kia bị dọa đến không rõ, sau lưng luôn một mực kinh hoàng mê sảng: “Quái vật! Nam nhân sao có thể sinh con! Bụng còn lớn như vậy! Chư thần chớ trách...”

Hiện tại thân thể gầy yếu của Tiêu Trường Hà đã sớm không chịu được bụng to lớn. Cả ngày vùi ở trên giường không dám có một chút động tác mạnh nào nhưng vẫn là cả người không thích hợp. Hết thấy cuộc sống cần dựa vào Tần Phong mà may mắn Tần Phong cũng kiên nhẫn tỉ mỉ hầu hạ.

Dù là như vậy, nam nhân vẫn là ngày càng hư nhược. Còn hoàn toàn không có khẩu vị. Trước mấy ngày Tần Phong dụ dỗ y còn có thể ăn ít thứ, ngày gần đây cho dù khó khăn nuốt xuống, không bao lâu nôn toàn bộ ra. Quả thực cực kỳ khó chịu liên tục không ăn được nữa.

Trong lòng Tần Phong phiền ưu, nhưng không biểu hiện ra một phần, ngược lại càng tỉ mỉ chăm sóc.

Tiêu Trường Hà đau đớn lâu như vậy, lại từ trong mơ màng trầm trầm tỉnh lại. Chính là y có lạc quan vô tri, cũng biết tình huống của mình không tốt.

Ngày hôm đó hiếm ăn một chén canh sâm, tinh thần khá hơn nhiều. Cầu khẩn Tần Phong ôm mình đến hành lang hóng mát một chút. Tần Phong kê cái giường nhỏ mềm, dùng áo khoác nhẹ âm áp bọc kín nam nhân.

Tiêu Trường Hà dựa ở trong ngực người yêu, nhìn lá rơi bên ngoài viện, ngửi khí tức làm người an lòng, “Phong... Thời gian gần đây quả thực liên lụy người.”

“Nói cái gì. Người ta là định trước là người muốn nắm tay nhau cả đời, nào có liên lụy. Ta chỉ hận để cho người chịu khổ như vậy...”

“Phong... Ta thật cao hứng. Gặp người, yêu người, mang thai hài tử của người, đều là may mắn của ta... Ta thật là mong thật là mong sinh hạ hài tử này... Cùng người cùng nhau...Nắm tay một đời... Nhưng... Có lẽ trời cao cảm thấy ta quá tham lam... Ta đợi không được nữa...”

Phát hiện khí lực nam nhân càng ngày càng thấp “Tiêu!”

Một trận mùi tanh tản ra, cảm giác được xúc cảm ướt át, cúi đầu, chất lỏng trong suốt tràn ra, “Tích tích đáp đáp” trượt rơi xuống đất.

Vỡ ối.

Rên rỉ kèm nén không được nữa “Phong... A... Đồng ý với ta... Nếu như..., mổ xẻ bụng ta, giữ được hài tử...”

Hạ thân đau xé kịch liệt gấp mấy lần so với trước kia. Nước mắt lạnh như băng tuyết vọng rơi xuống: Phong, ta thật yêu ngươi, ta làm sao bỏ được ngươi.

Kinh hoảng ôm nam nhân chạy về nội thất. “Tiêu! Không phải sợ! Ta ở. Ngươi cùng hài tử cũng sẽ thật tốt!”

Bà mục tiến lên kiểm tra: “Nước ối đã phá, thai nhi cũng nuôi tốt những ngày qua, đợi sản huyết mở ra hoàn toàn liền có thể sinh”

“A a... Truy... A a... Thật trưởng... Hô hô... Sản huyết mở ra mấy ngón tay...”

“Chưa...”

Mấy ngày liên tiếp chất chứa đau đớn sôi trào ở trong người, lối đi nhưng chậm chạp không chịu mở. Mắt thấy uống phí lực như vậy gần như dày vò sinh phụ hao hết sức. Nam nhân quả thực không kéo dài được.

Nghe lời bà mục, đỡ nam nhân dậy đi đi lại lại xúc tiến sản huyết mở ra.

Thân thể nam nhân hiện nay làm sao còn có thể tự đi đi lại lại. Cả người tựa vào trong ngực Tần Phong, tùy Tần Phong chống đỡ mà di động. Chân căn bản đứng không vững.

11. Chương 11

Editor: Sakura Trang

Nước ối tí tách chảy ướt chân quang lỏa của sinh phụ. Bụng rõ ràng trầm trụ. Dưới người nam nhân bị va chạm. Nam nhân Khổ cực vạn phần hỗn hển hển thở to. “A cấp... Thật trụ... Thật trưởng... A a... Ách a...”

Đi mấy vòng, sinh phụ rõ ràng đã không chịu nổi. Đỡ nam nhân về trên giường. “A... Mở ra... Mở ra... Mấy ngón tay... A “

Nhìn sản huyết dưới người sinh phụ chỉ mở ra không tới hai ngón tay. Tần Phong không nói ra lời. Duyên sinh hồi lâu, hôm nay sinh thể hung hung, các loại phản ứng của Tiêu Trường Hà chính là triệu chứng sinh sản. Nhưng sản huyết lại không tiến vào trạng thái sinh sản.

Tình huống so với dự đoán bết bát hơn.

“Công tử, tất cần phải cưỡng ép mở ra huyết khẩu...”

Tần Phong biết điều ấy. Chẳng qua là, Tiêu Trường Hà nhưng sao sinh chịu được?

Tần Phong lấy miệng đút cho Tiêu Trường Hà nhân sâm ngàn năm. Lại đút y nuốt xuống thôi sản được.

Dược liệu phát tác nhanh mạnh mà hữu hiệu. Tiêu Trường Hà chợt giãy giữa ngòai dậy, ánh mắt trừng như chuông đồng, biểu tình dữ tợn, trong miệng gào thét điên cuồng la như nổi điên vậy “A a a a!”

Đau đớn đến tột cùng nổ tung ở trong bụng, nam nhân như muốn điên cuồng dè cũng không dè được, hai quả đấm đánh mạnh về phía bụng to lớn, “Đau chết! A a giết ta! Phong a a...”

Tần Phong ngăn lại tay của y, bà mục đè lại chân y, “Nhanh! Nhanh dừng sức!”

Sinh phụ cao giọng kêu thảm thiết, dưới người không ngừng ra máu.

“Tiêu! Dừng sức a! Gian khổ mang thai mười tháng ngươi đều chịu được, bây giờ là lúc đến cuộc sống hạnh phúc người một nhà của chúng ta. Giữ vững a, chúng ta cùng nhau nghênh đón bảo bảo “

“Phong... A... A a ” Theo lời Tần Phong dừng sức, thai nhi đi xuống, mặt ngoài xem ra, bụng Tiêu Trường Hà giống như một giọt nước sắp nhỏ xuống.

“Thật là đau... A a... Nhanh... Nhanh a... Hài tử...”

“Hài tử đã nhập bồn rồi! Tiêu, cố gắng lên! Dừng sức dừng sức!”

Lắc đầu, uốn động thai bụng, thân thể bị lôi xé điên cuồng, gần như muốn nứt ra “A a! A a a... A... A a “

Một lần lại một lần tái diễn động tác hít thở dùng sức, từng đợt sóng đau đớn như nước thủy triều tấn công tới. Ý thức đã không rõ. Tiêu Trường Hà cảm thấy mình thật giống như trầm ở trong nước, mất đi sức nặng, lại có lực vô hình kéo mình xuống. Mệt quá... Thật là chỉ muốn ngủ mất như vậy... Nhưng mà... Thật giống như quên cái gì...

Phong! Hài tử!

Không thể... Một khi ngủ mất, hài tử phải làm sao... Còn có Phong... Một người không nhiễm phàm trần như vậy a, bởi vì mình, chột vật, lo lắng thành hình dáng gì... Hắn sẽ thương tâm đi...

“Phong... Ta không được... Sinh không xuống a... Giúp ta...”

Ôm thật chắc nam nhân Tần Phong nhưng không cho y được nửa điểm trợ giúp, chỉ có thể nhìn y đau khổ, run rẩy, rên rỉ, yếu ớt.

Bên này, bà mẹ siết chặt quả đấm, hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra. “Chỉ có thể đẩy bụng.”

Tay to đặt lên đỉnh bụng, dùng lực đẩy mạnh xuống.

“A a a!” Sinh phụ thê lương kêu gào, trên người giơ cao, lay động như điện giật vậy, lại nặng nề rơi xuống.

Đau, dung nhập vào máu thịt, in vào xương tủy, lạc vào linh hồn.

Đau tới chỗ sâu đã mất tiếng. Cặp mắt tròn tròn mất tiêu cự. Miệng mở to đã là hít vào nhiều thở ra ít. Mồ hôi thấm ướt tóc dán vào trên gương mặt, trung y ướt đầm gần như trong suốt, sớm bị xé ra, vải rách quần ở trên thân thể. Cái bụng quang lỏa kéo căng, động tác thai nhi dưới da gần như có thể thấy. Hai chân thon dài loang lổ bừa bãi, vô lực bị tách ra, bày thành hình chữ M sỉ nhục.

Sản huyết bị chống đỡ đến mức tận cùng, ánh sáng mỏng gần trong suốt, trong vết máu mơ hồ có thể thấy tóc thai màu đen.

“Nhanh nhanh! Dừng sức a nhìn thấy đâu!” Thanh âm kinh ngạc vui mừng của Người yêu thức tỉnh thần trí, hài tử!

Hai ta núm lấy chần nệm, hạ thân dùng sức, “Ách a!” Tàn phá thân thể bộc phát ra lực lượng kinh người, đau đớn hủy thiên diệt địa, sản huyết bị xé, xì một tiếng vang nhỏ, đầu của đứa bé đi ra!

Mơ mơ màng màng nghe được thanh âm huyền ảo bên người, làm thế nào cũng nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì. Chỉ biết là dùng sức dừng sức.

Dưới sức lực của sinh phụ, bà mẹ tiếp tục thô bạo đẩy bụng, tiếng vỡ nhỏ, là xương chậu! Tần Phong cùng bà mẹ đều là cứng đờ. Ồ ồ máu tươi rất nhanh thấm ướt sàng đan dưới người.

Cổ, bả vai của thai nhi một chút xiu khó khăn nặn ra. Nhẹ nhàng kéo một cái, thai nhi cuối cùng thoát khỏi thân thể của sinh phụ.

“Sinh! Sinh! Tiêu, người làm được!”

Nghe được thanh âm người yêu hoàn toàn mất tỉnh táo ngày thường, trong lòng Tiêu Trường Hà buông lỏng một chút, trầm trầm một mỗi đợt kích, mí mắt trầm đến không mở ra được. Trong bụng như cũ nóng rực đau cũng hoàn toàn không đi truy cứu. Thật là muốn thiếp đi...

“A! Còn có một cái!”

Tần Phong chợt ngừng đầu, không thể tin “Cái gì!”

Tựa như kiểm chứng, bụng như cũ cao lớn của Tiêu Trường Hà run rẩy. Tình huống nam nhân trong ngực nguy cấp, làm sao có thể lại sinh hạ đứa bé thứ hai. Song thai vốn là điềm lành do trời cao ban xuống. Lúc này, cũng không khác bùa đòi mạng của sinh phụ!

“Tiêu! Tiêu! Không được ngủ...”

12. Chương 12

Editor: Sakura Trang

Mắt thấy không thể dựa vào sức lực của sinh phụ sinh hài tử. Cấn rằng một cái, từ phía sau lưng ôm lấy nam nhân đã hôn mê. Đem chân của y gác ở trên khuỷu tay của mình, để cho hạ thân sinh phụ huyền không.

Bụng dưới tác dụng chịu trọng lực trầm xuống. Sau khi Sinh qua một cái hài tử tiến trình thuận lợi không ít, thai nhi hai cái từng chút từng nhập bồn, vào sản đạo.

Thân thể của nam nhân gấp, chèn ép bụng dùng sức. Cộng thêm bà mụ đẩy bụng. Cuối cùng hài tử một chút xiu chui ra khỏi sản huyết thẩm không nở nhìn.

Bà mụ nhận lấy hài tử tới xử lý. Tần Phong giữ cái tư thế này khê ắn bụng dưới nam nhân, trợ y sinh xuống cuống rốn.

Một loạt động tác trong thời gian này, ngắt xiu Tiêu Trường Hà toàn không một tiếng động, tựa như vãi rách mặc cho người chơi đùa.

“A A!” Quay đầu bà mụ thét chói tai. Theo ánh mắt của nàng, Tần Phong cúi đầu, nhìn thấy số lớn máu dâng trào chảy xuống, rất nhanh xếp thành một vũng máu không ngừng khuếch tán.

Băng huyết...

Tần Phong lúc này mới chậm chạp phát hiện, thân thể ướt đầm của nam nhân trong ngực một mảnh lạnh như băng, không cảm giác được hô hấp...

Sững người Phong kinh ngạc buông tay, nam nhân mất đi chống đỡ, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Thân thể gần lõa thể sớm không còn cổ đồng khỏe đẹp cường tráng bền chắc như lần đầu gặp, cả người gầy yếu, cái bụng sau sinh nhão nhoẹt xấu xí dị thường. Tóc đen tán loạn che gương mặt tiêu tụy lộ ra tử khí. Trên mặt, trên người, dưới người, mồ hôi nước, nước mắt, nước ối, huyết dịch, lòi thối bắn tũu. Nào còn có phong thái đại hiệp tiêu sái oai phong hào khí trùng vân ban đầu.

Không thể nào! Tiêu Trường Hà là cường đại, cường tráng. Cho dù đau khổ chật vật đi nữa, y cũng có thể gánh được! Từng bước tính toán để tổn thương y, là trò đùa hết sức thú vị, nghĩ phải thử một chút y cuối cùng có thể chịu tới trình độ nào, nhưng cũng mê luyện tình yêu thâm hậu ẩn nhẫn kiên trì của y.

Không phải bắt đầu liền không muốn y hoàn hảo sao? Không phải biết rõ những thủ đoạn hành hạ căn bản không phải người thường có thể tiếp nhận sao?

Nhưng mà giờ phút này y chỉ nằm trên đất vô tri vô giác lạnh như băng như vậy. Không nhìn thấy tròng mắt y ẩn nhẫn thâm tình cố chấp, không nghe được thanh âm trầm thấp tình yêu nhu tình của y, không tìm được thần thái ngượng ngùng không chịu nổi lại cố ý cạy mạnh lệ thuộc vào.

Sinh trình Thảm thiết kết thúc, hài tử bình an sinh ra. Trong Lòng nhưng thật giống như trống rỗng. Diễn trò làm lâu, không phân rõ, hiểu không rõ...

“Không!”

Tiếng kêu bi thương xuyên mây nứt đá, kinh phá bầu trời đêm. Cuối cùng dung nhập vào trong gió trong rừng, tựa như một tiếng than thở nỉ non.

Gió nhẹ thổi qua, ánh nắng ấm áp.

Trước hành lang, trên giường gấm nhỏ. Nam nhân trên giường lẳng lặng ngủ say, tóc đen áo tơ trắng, dung nhan anh tuấn an tường trầm tĩnh.

Mấy bước bên ngoài dưới tàng cây hoa nam tử bạch y di thể độc lập.

Gió mát thổi đến, phất qua lông mi nam nhân trên giường nhỏ, thổi cánh hoa rơi trên vai nam tử đang đứng yên.

Lại lần nữa tỉnh dậy, thoáng như cách một đời.

Si ngốc ngẩn nhìn bóng lưng bạch y kia, không khỏi ngừng thở, không đành lòng quấy rối cảnh tượng như tranh vẽ này.

Như có cảm giác, nam tử bạch y chậm rãi xoay người. Chống lại ánh mắt lấp lánh nước mắt, trông mắt ôn nhu như nước, thanh thiên mỉm cười: “Tiêu, một mực quên nói cho người, ta yêu người.”

Lời cuối sách

Mơ mơ màng màng ngủ, Tiêu Trường Hà tổng cảm thấy xúc giác nhẹ như lông chim ở trên mặt phất qua. Bất đắc dĩ mở mắt, chống lại khuôn mặt bình tĩnh nghiêm chỉnh của Tần Phong, thanh âm oán trách tràn đầy nũng nịu: “Phong, ta phải ngủ...”

“Được, đi ngủ.” Tần Phong qua loa lấy lệ vỗ nhẹ lưng nam nhân.

“Người như vậy ta làm sao ngủ được!”

“Không ngủ được, vậy thì hoạt động một chút đi” Ánh sáng trong mắt nam tử thật sâu, đem lời nói của nam nhân đang xấu hổ nuốt vào trong miệng.

Hiện thế an ổn, năm tháng giao hảo.

Nơi sâu trong rừng đào, chính là lương tình lưu luyến, chần lặt hồng lãng, triền miên khó phân. Sóng mắt yêu kiều, từng trận thổ gấp, tiếng rên rỉ. Tóc đen cùng tóc đen xen lẫn, mồ hôi cùng mồ hôi dung hợp. Cùng người hữu tình làm chuyện vui vẻ, dường như không còn ở nhân gian.

Sau hồi lâu, toàn bộ khôi phục lại bình tĩnh.

Tần Phong thỏa mãn ôm lấy Tiêu Trường Hà ngủ yên. Bạch y tán như mây, tóc đen như nước. Cánh hoa đào rơi theo gió, trải đầy trên bạch y tóc đen, đẹp không thể tả.

Tiêu Trường Hà thâm tình đưa mắt nhìn dung nhan đang ngủ như tranh vẽ của nam tử, trong lòng tràn đầy làm rung động. Một năm trước, mình sinh sản hung hiểm, sinh song thai hôn mê ba tháng. Tần Phong gần như hao nửa thân công lực mới cứu về cái mạng này. Đúng là hù dọa hấn, cho nên đến nay mỗi lần thấy mình ngủ cũng không an lòng, tổng muốn ồn ào đến mình không thể ngủ mới bỏ qua. Rõ ràng hôm qua điên cuồng một đêm sáng nay quả thực không chịu nổi mới ngủ, lúc này mới không qua mấy cái giờ lại muốn mình. Đỡ eo đau nhức của mình, nơi nào đó sau lưng đều không tri giác, giận trách trừng mắt nhìn dung nhan đang ngủ của nam tử: Rõ ràng nhìn dịu dàng trích tiên, sao hướng về phía mình sắc gấp như vậy, thật giống như làm sao cũng không đủ.

Thật ra thì trong lòng Tiêu Trường Hà biết Tần Phong là quá quan tâm mình. Mình cũng không phải như vậy, lúc nào cũng khát vọng Tần Phong, cho dù một mối vô cùng cũng quyến luyến người yêu ôm. Luôn cảm thấy giống như trong mộng, thần tiên quyến rũ như vậy, nhất song ngọc tuyết kiều nhi.

“Phong, ta yêu người” yêu người, cho ta thời gian đẹp nhất, cho ta viên mãn vượt qua tưởng tượng.

13. Chương 13: Phiên Ngoại Một

Editor: Sakura Trang

Trong nhà trúc một tiếng rống giận chấn mái nhà run một cái. Ngay sau đó truyền tới từng trận té nộn cười đùa thét chói tai. Hai tiểu đồng ngọc tuyết đáng yêu tung tăng chạy đến sau lưng Tần Phong: “Cha! Cha! A ba muốn đem viên tử đoàn tử nấu!”

“Tiểu hồn dân! Đứng lại đó!” Tiêu Trường Hà bạo khiêu lao ra, “Nhìn ta có thu thập các người hay không”
Đứa nhỏ đáng thương ba ba nhìn cha nhà mình: Cứu mạng rồi. Quy củ cũ, Tần Phong dùng ánh mắt biểu đạt. Ân a cha tốt nhất rồi, tiểu đồng dùng ánh mắt nịnh hót.

Tần Phong tiến lên hai bước, “Tiêu...”

“Phong...” Nhìn thấy người yêu, thanh âm không tự chủ ôn nhu, ánh mắt gần như muốn nhỏ ra nước.

“Xem đi xem kìa, cũng biết a ba vừa nhìn thấy cha liền cái gì cũng không so đo” trốn một bên viên tử đoàn tử hai cái xì xào bàn tán, biểu đạt khinh bỉ đối với a ba nhiều lần tất trúng mỹ nam kế cùng kính ngưỡng đối với phong thái xảo trá nhiều năm như một ngày của cha.

Sau đó, một cái hôn sâu kịch liệt, Tiêu Trường Hà mềm ở trong ngực Tần Phong thở hào hển.

“Bọn nhỏ làm sao nữa?”

“Bọn họ lại...”

“Ừ?”

“Lại dám chê ta đặt tên!”

“Tên rất tốt, ta rất thích.”

“Ừ” nam nhân cúi đầu đỏ mặt.

“Sao còn thẹn thùng như vậy? Ta nghĩ, chúng ta còn cần muốn toàn diện xâm nhập hiểu một chút lẫn nhau hơn...”

“A... Nhẹ một chút... Ừ a “

Một phòng xuân tình.

Xa xa hai huynh đệ:

“Ta đã nói rồi! Chỉ cần cha ở, a ba mới sẽ không để ý tới chúng ta đây “

“Đệ đệ, đệ thật thông minh!”

“Vậy người gọi ta ca ca!”

“Ta là ca ca.... Đệ đệ, đệ đừng nóng giận a, ta đem tượng đất ta thích nhất cho đệ có được hay không “

“Còn phải thêm phần vân phiến cao của người do cha làm”

“... Lưu một nửa có được hay không... Ai đệ đệ chó đi a! Ta đều cho đệ!”

14. Chương 14: Phiên Ngoại Hai 1

Editor: Sakura Trang

Bạch vân thương cầu, cuộc sống hạnh phúc qua thật nhanh. Đảo mắt viên tử đoàn tử đã tám tuổi, đang trong cuộc sống cùng Tiêu Trường Hà so sánh khí đầu trí lớn lên thành một đôi bánh bao mặt tròn. Tiêu Trường Hà dưới sự thương yêu hết lòng của người yêu phong thái càng thịnh tuấn lãng phi phàm. Mà Tần Phong lại là tiên tư dật thái nhìn khiến người thần mê.

Nhưng mà, hai cái miệng nhỏ sống trong cuộc sống đầy mật ở một ngày này...

Trên mặt luôn luôn ôn nhã của Tần Phong phủ đầy sương lạnh: “Người cứ như vậy không lấy thân thể coi ra gì!”

Tiêu Trường Hà vâng dạ, “Phong... Thân thể Ta những năm này... Thật ra thì rất khá... Năm đó chẳng qua là bất ngờ quá nhiều...” Nhìn mặt Tần Phong, Tiêu Trường Hà chợt dạ không nói được. Năm đó mang thai sinh con quả thật hung hiểm, chớ trách Phong lo lắng.

Nhưng mà, mình luôn cảm thấy thẹn với người yêu. Hắn tốt như vậy, vốn nên có kiêu thế nhuyễn ngọc, con nhỏ cả sảnh đường. Mình nhưng một mỗi khiến hắn đoạn tụ, không được thể nhân chúc phúc. Tuy có hai tử, còn chưa đủ a...

Cho nên, cẩn thận lừa gạt được người yêu, kết hợp với việc hồi lâu không dùng thuốc ngừa thai. Mỗi ngày hoan hảo, châu thai ám kết, mắt thấy nhanh ba tháng, khó lừa gạt nữa, cuối cùng bị Tần Phong phát giác... Lúc này mới có mở đầu tức giận.

“Người! Chính người cũng không quan tâm, ta còn cần gì phải phí tâm!” Phất tay áo đi.

“Phong...” Không kịp người yêu, trở mắt nhìn người yêu rời đi. Biết rất rõ ràng người yêu nhất định tức giận, biết rõ hắn lo lắng mình. Có thể nhìn đến hắn rời đi mình như vậy, lòng vẫn là co rút đau đến không thể hô hấp.

Tần Phong luôn luôn vô điều kiện cứng chịu Tiêu Trường Hà bồng tức giận,, hậu quả thật đúng là để cho người không chịu nổi a. Rõ ràng ở nhà, rõ ràng mỗi ngày đều có thể thấy, hết lần này tới lần khác lại để cho người cảm thấy cách thiên vạn dặm, không thể chạm đến.

Tiêu Trường Hà thống khổ vạn phần. Người yêu lãnh đạm so với ngày đó đau đớn sinh con càng hơn. Lần này tâm tình uất ức tích tụ, phản ứng khi mang thai càng lớn. Bụng còn chưa lớn, người đã gầy.

Đoàn tử viên tử hai huynh đệ nhìn ở trong mắt, vốn là bắt đầu còn lơ đãng, dấu sao từ nhỏ thường thấy hành động ngây thơ của a ba vì một cái nhăn mày một tiếng cười của cha, lần này a ba đập phải cao áp khó trách cha thì hành hình phạt. Kết quả, kết quả a ba luôn luôn hào phóng thần kinh thô nhà mình lại mãi cảm đến mau đưa mình dày vò thành mảnh giấy nữa... Hai huynh đệ che trán... A ba người có chút tiền đồ a...

Cuối cùng là thân sinh, lần này cũng không nở xem náo nhiệt. Len lén nói cho a ba thật ra thì mỗi ngày cha đều để cho người cẩn thận lo áo cơm cho y, mỗi đêm đều ở sau khi y ngủ trông nom y, cũng không coi là cha bỏ mặc đi... Sớm biết đau lòng a ba nhất chính là cha mà

~Ban đêm, gió thổi trắng sáng. Trên giường, nam nhân nằm nghiêng, sắc mặt tái nhợt, chau mày. ” Phong...”

Nam tử bạch y ngồi ở mép giường ngẩng nhìn, không biết làm sao than nhẹ.

Nam nhân tựa như trong mộng cũng không yên ổn, vẫy tay, níu lại ống tay áo nam tử không thả.

Yên lặng. Thân thể nam nhân đang ngủ tựa như cũng cứng lại.

Nam tử lại là thở dài. Ôm nam nhân đang giả bộ ngủ. “Tuỳ hứng, cũng sẽ đối đãi tử phụ trách a. Biết ta không bỏ được, liền lại dày vò mình “

“Phong...” Nam nhân nói nhỏ, “Thật xin lỗi... Là ta không tốt, không muốn tức giận nữa có được hay không. Ta rất khó chịu. Ta yêu người...”

Tay vuốt bụng hơi nhô lên của nam nhân, “Chúng ta cùng nhau, bình an nghênh đón nó”

Tiêu Trường Hà thâm tình vọng vào mắt Tần Phong. Vong tình hôn lên môi người yêu.

Đêm yên tĩnh, cánh hoa bay loạn, mây che trăng như mang theo lưu luyến...

Tiêu Trường Hà đã an tâm, tất nhiên một lòng nuôi thai. Thời kỳ đầu dựng nôi cũng dần dần lắng xuống.

Một ngày lại một ngày qua đi, đảo mắt hai tử đã có năm tháng. Nhưng tình huống của Tiêu Trường Hà hơi có chút dọa người.

Dung nhan anh tuấn như cũ, vóc người cường tráng, trừ cái bụng này.

Nam nhân ngủ trưa trên giường. Trên giường giống như đất bằng phẳng nổi lên một ngọn núi! Trung y rộng thùng thình Đặc chế màu trắng, chần bằng lụa mỏng, thai bụng to lớn, nam nhân nằm giữa ngủ hiển nhiên rất là khổ sở. Chẳng qua là trước nằm nghiêng do vóc người quá nặng chèn ép bên người sinh đau, liền miễn cưỡng thỉnh thoảng nằm giữa mà ngủ.

Tần Phong đi vào, nhìn bụng của Tiêu Trường Hà không nhận được cau mày. Quá lớn. Mới tháng năm không ngờ có thể so với lúc ban đầu sắp sinh chỉ hơi nhỏ hơn chút. Bây giờ đã gần đến cực hạn người có thể tiếp nhận, như thế nào chống được đến đủ tháng mới sinh?

Thì ra lần này Tiêu Trường Hà lại mang thai ba thai. Mỗi ngày nuôi dưỡng hài tử sinh trưởng khá tốt, lúc này mới có cái bụng như vậy.

Tần Phong nằm đến bên người nam nhân. Đưa tay giúp nam nhân đang ngủ say thư giãn cơ bắp. Nhìn, đã không nhìn tới đỉnh bụng. Càng không cần phải nói ôm lấy bụng.

Tần Phong chăm chú nhìn bụng nam nhân. Đột nhiên, bụng lớn động. Một khối nhô ra rõ ràng, lại một khối. Thai nhi tựa như tỉnh lại tấy má tay chân, động tác vui mừng nghịch ngợm, nhưng khổ đựng phụ.

Tiêu Trường Hà một tiếng kêu đau, tỉnh lại. “A... Đau... A a” không nhận được cuộn tròn ngồi dậy chống cự, nhưng bụng nặng nề như núi đè làm y không thể động. Sắc mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn như nước.

Tần Phong vội vàng vuốt bụng của y, cố gắng trấn an thai nhi xao động.

Một phen dày vò cuối cùng cũng bình tĩnh. Tiêu Trường Hà nhắm mắt, thân thể vẫn khó chịu không được. “Phong...”

15. Chương 15: Phiên Ngoại Hai 2

Editor: Sakura Trang

Tần Phong ăn ý rơi xuống một nụ hôn ở trên bụng hấn y. Cởi quần nam nhân, dò hương tiểu thú trong rừng rậm. Đem nam nhân nắm trong tay, chơi đùa, xoa ắn, kích thích, dục vọng tới cực nhanh, không quá lâu dưới người hai nam nhân liền dữ tợn vĩ ngạn đứng lên.

“Ngô... A... Ách... Ách a...” Nam nhân rên rỉ âm ách câu người. Trên mặt hiện lên động tình đỏ ửng. “Phong... Cho ta... A a... Ta... Ta không chịu nổi... Nữa... A... Ách...”

Tần Phong tăng nhanh động tác trong tay, tần số nam nhân thở dốc thay đổi “Ừ a... Phong... Ừ... Ách...”

Cảm giác được vật kiện trong tay kích động, nam tử siết chặt lực đạo, kích nam nhân càng khó chịu đựng. Trong mắt là tình dục nồng nặc, yêu kiều thủy quang. Rên rỉ một tiếng so với một tiếng triền miên uyển chuyển, thân thể một chút so với một chút căng thẳng.

Cuối cùng, khi nam tử môn trớn chớp đỉnh của nam nhân, dục vọng mãnh liệt phun ra. Nam nhân run giọng phóng thích. Cặp mắt thần nhìn chăm chú hư không, miệng mở to cố gắng hô hấp tuột xuống lỗ lỗ chỉ bạc.

Nam nhân Mê mết ở trong mắt nam tử động lòng người cực kỳ. Không nhận được nghĩ cấp cho y vui vẻ mãnh liệt hơn, nhìn y ở trong tay mình vỡ thành pháo bông đầy trời.

Khi nam nhân thả ra tinh hoa, Tần Phong môn trớn sau lưng trơn bóng của nam nhân. Dù trải qua vô số lần hoan hảo, rõ ràng thường xuyên trắng đêm bọc lấy mình, chỗ kia nhưng thủy chung siết chặt như xử tử, mỗi lần để cho người điên cuồng.

Dò vào, đi sâu vào, ngón tay cảm thụ mềm mại lửa nóng kia. Chỉ một cái, hai ngón tay, thuần thục câu dẫn mỗi một nơi khát vọng của nam nhân. Đề xoa bóp gãi dăm, kích thích mãnh liệt làm cho nam nhân khó mà tự kiềm chế, nước mắt, nước bọt chảy mặt đầy. “A... Không muốn... Quá sâu... A... Nhẹ... Ách a... Ô... Nhanh...”

Tần Phong nhìn chăm chú nam nhân, nhìn y lắc đầu, tóc tai tán loạn, trên mặt tràn đầy cuồng loạn, trong miệng phát ra thanh âm mắc cỡ. Trong lòng tràn đầy. Trên tay càng ra sức.

“A a... Không... Ách... A!” Nam nhân thét lên đến đỉnh điểm, chỗ sâu linh hồn tách ra bạch quang.

Nam tử cũng không vào lúc này bỏ qua cho y.

Ánh nắng vẫn dài. Một lần lại một lần, đẩy nam nhân về phía đỉnh khoái cảm.

...

Ánh mặt trời cực tốt, khung cảnh tuyệt vời.

Trên giường bên trong phòng, nam nhân anh tuấn bụng lớn rên rỉ, thở hào hển, run rẩy, thẳng tới cuối cùng ở trong tay nam tử áo trắng như trích tiên hao hết thể lực sau cùng, mất hết thần trí.

Nam nhân Bất tỉnh, mồ hôi cùng nước mắt thấm ướt, chặt vật tới cực điểm cũng hấp dẫn tới cực điểm, tình thái yếu ớt như muốn bể nát động lòng người.

Giường nhỏ xóc xếch, dịch trắng tán loạn, dính xung quanh, đậm mùi ái muội.

Nam nhân kiệt lực lại lần nữa chìm vào giấc ngủ, Tần Phong cảm thấy, lúc này vui chơi, lại không đi lo âu ngày mai.

Một đôi người, hai trái tim, uyên ương cùng ôm nhau ngủ.

...

Khí trời dần nóng bức lên, đảo mắt thai này đã tám tháng.

Tiêu Trường Hà nằm ở trên giường, dưới người là thật dày đệm mềm mại như mây bằng băng tằm, vì lo y không thoải mái. Bên trong phòng cũng thả bồn bằng, đi vào dường như ngăn cách nóng bức bên ngoài.

Dù là như vậy, Trường Hà vẫn là khó chịu đến không được. Bụng lớn tám tháng thành gánh nặng, cấu tạo trong cơ thể không khỏi bị chèn ép, thân thể nam tử càng thiếu sự mềm dẻo của nữ nhân đến thích ứng các loại thay đổi. Trời bước sang mùa hè nóng như thiêu này, đừng phụ vốn là nhiệt độ cơ thể cao, từ lúc mang thai may là Tiêu Trường Hà chưa phải chịu nóng. Chính là mát mẽ như vậy dù ở yên bất động cũng cảm thấy lòng buồn bức dị thường không thở nổi. Huống chi đã ở trong này thật lâu, trong lòng trên người chị đừng không cần phải nói.

Mang theo bụng lớn Tiêu Trường Hà sớm đã không cách nào tự mình hành động, vóc người mất thăng bằng nghiêm trọng, hai chân đã sớm không chống đỡ được sức nặng. Nếu không có người ngoài đỡ, ngồi dậy xoay người đều rất khó khăn, chớ đừng nhắc tới đứng đi bộ. Vì vậy mỗi ngày đại đa số thời gian cũng vùi lấp ở trên giường hiếm thấy động.

Chỉ có Tần Phong thực lo lắng thiếu vận động như vậy thai nhi lại quá lớn sẽ xảy ra khó sinh, mỗi ngày cường ngạnh đỡ y đi ra ngoài đi hơn nửa giờ.

Hoàng hôn càng thâm, nhiệt độ ngoài phòng giảm bớt, chính là lúc dẫn dụng phu đi dạo tốt nhất.

Tóc Tiêu Trường Hà tùy ý buộc, trên người khoác một tổ ti trường bào, cả người giống như một cái bình bụng tròn chân cao. Một cái tay Tần Phong xuyên qua dưới nách chống y đứng dậy, một cái tay eo của y. Cả người sinh phu gần như đều tựa vào nam tử đỡ mình, chỉ tự đỡ lấy bụng mình, dựa vào người yêu vô cùng chậm vô cùng chậm bước đi.

Tiêu, vẫn khỏe chứ” Tần Phong ân cần hỏi. Đi vẫn chưa tới mười bước, y phục của nam nhân trong ngực đã ướt mồ hôi, có thể biết mất sức bao nhiêu.

“Còn... Còn chịu đựng được... Đừng lo lắng ta.” Tiêu Trường Hà ráng nặn ra một nụ cười. Nhưng cảm giác nhưng một chút cũng không tốt. Bụng trụ đến hoảng, lòng buồn bức, đau hông, lưng cứng, trên đùi không có sức lực, đi một bước cũng khó khăn vạn phần. Tuy có Tần Phong chống, nhưng vẫn là cả người trên dưới không một nơi thoải mái. Các loại khó chịu hành hạ để cho y gần như nghĩ muốn thất thường không đi, nhưng nhìn một cái ánh mắt tha thiết của người yêu, cái gì cũng không nói ra. Dù sao thì coi là không hiểu cũng khó chịu cũng giống vậy, Tiêu Trường Hà tự giận mình nghĩ.

Một ngày này, Tiêu Trường Hà lần nữa khó chịu tỉnh lại. Theo sản kỳ đến gần, thời gian y có thể ngủ cũng ngày càng ít đi. Trước còn có thể dựa vào Tần Phong trên giường vuốt ve sau một hồi ngủ, mà nay chỉ ngủ không lâu lắm liền tỉnh dậy.

Cảm thấy trong bụng lại đau đớn khó chịu khác thường. Sắc mặt trở nên tái nhợt.

16. Chương 16: Phiên Ngoại Hai 3

Editor: Sakura Trang

“Tiêu, làm sao? Là đến sao?” Tần Phong khẩn trương.

“Đừng nóng. Chẳng qua là có chút phản ứng.” Tiêu Trường Hà miễn cưỡng trấn an người yêu.

Nhưng rất nhanh, Tiêu Trường Hà liền không cách nào lại phân thân cho người yêu nữa. Trong bụng một trận lại một trận đau mãnh liệt hơn, thai bụng to lớn run run, toàn bộ để cho y không khỏi phát ra đau rên thảm thiết.

“A! Đau... A a... Ừ... Không... A!” Hai tay chụp mạnh lên trên bụng cao ngất, nhưng dưới sự chuyển động điên cuồng của thai nhi không nhận được ưỡn người lên.

“Tiêu! Tiêu! Ta ở! Không sợ.” Tần Phong ôm lấy nửa người trên của nam nhân, một bên cố gắng trấn an bụng lớn xao động.

“A a a... Thật... Đau...”

Ngoài cửa sổ chẳng biết lúc nào bắt đầu mưa, sắc trời đen tối. Bên trong phòng mờ tối, nam nhân sắp lâm bồn kéo dài một ngày vất vả, kêu thảm thiết...

Tần Phong nhìn nam nhân trong ngực vô lực nhắm mắt, ngực đã sớm gầy yếu hơi phập phồng, bụng lớn thỉnh thoảng cứng rắn như đá.

Đã dày vò một ngày, nhưng nước ối còn chưa vỡ! Tiếp tục như vậy, người lớn hài tử cũng không chịu nổi.

Tần Phong nhất ngoan tâm, mạnh đỡ Tiêu Trường Hà đứng dậy đi đi lại lại.

Tiêu Trường Hà từ trong hôn mê phát ra một tiếng hét thảm.

Bụng to lớn trụ đến lợi hại, thai nhi lật người, va chạm, đau đớn lâu dài để cho sinh phụ bất tỉnh không chút phản ứng. Cả người giống như tượng gỗ trong tay Tần Phong.

Cuối cùng, tiếng vang nước tích tích lịch lịch vang lên. Quần mong mỏng ướt đầm, dính sát vào người.

Trở lại trên giường, cõ y phục của sinh phụ. Hai chân đã sớm chống đỡ không khép lại được. Sản huyết mở lớn.

“Tiêu, cố gắng lên! Nhanh, nhanh!”

“Ách a! A a a a!”

Sinh phụ không ngừng kêu thảm thiết, thân thể không bị khống chế run rẩy, bụng lớn cứng như đá.

Hành hạ quá lâu lúc trước để cho y sớm không còn thể lực.

Thấy không ổn, Tần Phong đỡ nam nhân ngồi quỳ, để cho thai nhi được thuận thế.

“Ngô a a!” Sinh phụ kêu lên sắc nhợt. Thai bụng rõ ràng đi xuống nữa.

Tần Phong ôm nam nhân vào trong ngực, tay đè lên bụng lớn nhô cao, tiến hành áp bụng.

Lại là một đêm trôi qua. Bên trong phòng vang lên tiếng khóc của trẻ con.

Trên giường tràn đầy vết máu. Sinh phụ yếu ớt ngủ mê man.

Sinh mệnh mới đến.

Mưa thật lâu đã tạnh.

Trời sáng, hết thấy đều tốt...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-ha-phong-noan-bat-thanh-hoi>